

“Ἔγώ εἰμι
ἡ ὁδὸς
καὶ ἡ ἀλήθεια
καὶ ἡ ζωή,,
(Ἰωάν. 14' 6)

ZQH

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Ἰδρυτής: Ἀρχιμ. ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΜΑΤΘΟΠΟΥΛΟΣ † 1929

“Τὰ ρήματα,
ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν,
πνεῦμά ἐστι
καὶ ζωὴ ἐστι,,
(Ἰωάν. 5' 63)

Ἔτος 108ον | Φεβρουάριος 2018 | 4320

«ΚΑΘΩΣ ΗΓΑΠΗΣΑ ΥΜΑΣ»

“Ολοι μιλοῦν γιὰ τὴν ἀγάπην. Πρόκειται γιὰ εἶδος πρῶτης ἀνάγκης. Ἀφορᾷ τὴν οὐσία τῆς ὑπάρξεώς μας. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει σωστὰ καὶ ἰσορροπημένα χωρὶς τὴν ἀγάπην. Θέλει ἐξ ἴσου νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀγαπᾶται. Κάθε ἄλλη κατάσταση δὲν εἶναι φυσιολογική. Νὰ γιατί εἶναι τραγικὸ ἢ πρῶτη αὐτὴ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας, νὰ ἀπουσιάζει ἢ νὰ πλαστογραφεῖται. Νὰ τὴν ἀναζητᾷ ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ πόθο βαθὺ καὶ νὰ μὴ τὴν βρίσκει στὴ γνήσια καὶ αὐθεντικὴ τῆς μορφή.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ βαθιὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς ἔρχεται νὰ ἱκανοποιήσει ὁ Χριστός. Μᾶς πρόσφερε ὄχι μιὰ ὁποιαδήποτε ἀγάπην. Μᾶς πρόσφερε τὴν ἀγάπην στὴν πιὸ γνήσια καὶ ἀληθινὴ τῆς μορφή. Μιὰ ἀγάπην ἀσύγκριτη καὶ ἀσύλληπτη ποὺ ὁμοιά τῆς δὲν εἶχε ποτὲ γνωρίσει ὁ κόσμος. Θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν ἀγάπην αὐτὴ στὴν αὐθεντικὴ τῆς μορφή; Τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης τὸ ἀτενίζουμε στὸν σταυρὸ τοῦ Κυρίου. Πρόσφερε τὴ ζωὴ Του θυσία γιὰ χάριν μας. Ὑπέστη τὸν πιὸ ὀδυνηρὸ θάνατο ἀπὸ ἀγάπην σὲ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς. Καὶ ἀπὸ τότε ἡ ἀγάπην αὐτὴ προβάλλεται ὡς ὑπόδειγμα γιὰ ὅλους. Καὶ τὸ πιὸ σημαντικό εἶναι ὅτι ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε κριτήριον μὲ τὸ ὁποῖο θὰ κρίνουμε τὴ γνησιότητα τῆς ἀγάπης. Ἐνα κριτήριον ζωντανό, ὅπως τὸ ἐνσάρκωσε, τὸ ἔζησε καὶ μᾶς τὸ παρουσίασε ὁ ἴδιος.

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίσημες στιγμὲς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσει πρὸς τὸ ἐκούσιον πάθος Του, ἄφησε στοὺς μαθητὲς Του τὶς πιὸ βαρυσήμαντες ὑποθήκες Του. Εἶχε ἀγαπήσει τοὺς ἀνθρώπους «εἰς τέλος», μὲ τὴν πιὸ τέλεια, θερμὴ καὶ στοργικὴ ἀγάπην. Καὶ τώρα μπορούσε νὰ τοὺς ζητήσῃ νὰ κάνουν καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἴδιο. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τοὺς λέει: «**Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους**» (Ἰωάν. 13' 34). Καινούργια καὶ ἐπαναστατικὴ ἢ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ποῦ βρίσκεται τὸ νέο καὶ ἐπαναστατικό; Στὸ «καθώς». Σᾶς προσφέρω μιὰ καινούργια ἐντολή. Νομοθετῶ κάτι τὸ νέο καὶ πρωτόγνωρο. Νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Μὲ ποιά ἀγάπην; «**Καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς**». Ὅπως ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα. Τοῦ λοιποῦ δὲν χωρᾶνε παρεξηγήσεις καὶ παρερμηνεῖες. Θέλετε νὰ δεῖτε ἂν ἡ ἀγάπην σας εἶναι σωστή; Θέλετε νὰ ἐλέγξετε τὴ γνησιότητά της; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν συγκρίνετε μὲ τὴ δική μου. Μοιάζει; Ἔχει τὰ χαρακτηριστικά της; Τότε καὶ ἡ δική σας ἀγάπην εἶναι ἀληθινή.

Πῶς πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε; Ὅπως ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα, μᾶς λέει ὁ Κύριος. Πῶς ὅμως μᾶς ἀγάπησε; Τί ἀκριβῶς σημαίνει αὐτό; Νὰ ἀγαπᾶμε, ὅπως μᾶς ἀγάπησε ὁ Κύριος, αὐτὸ σημαίνει πρῶτα ἀπὸ ὅλα, πῶς ἡ ἀγάπην μας θὰ εἶναι γενικὴ, πρὸς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους, χωρὶς περιορισμούς καὶ διακρίσεις. Θὰ ἀγκαλιάζει τοὺς πάντες, τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μακρὰν, τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀγαποῦν καὶ ἐκεῖνους ποὺ μᾶς ἀντιπαθοῦν. Αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἐπαινοῦν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνους ποὺ μᾶς κατηγοροῦν. Ὅχι μόνο τοὺς συμπατριῶτες μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ξένους. Τοὺς ὁμόδοξους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλόδοξους καὶ ἑτερόδοξους. Τοὺς ὁμόθρησκους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλλόθρησκους. Τοὺς βολικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς δύσκολους, τοὺς εὐχάριστους, ἀλλὰ καὶ τοὺς δυσάρεστους καὶ τοὺς ἐνοχλητικούς. Τὸν πρόσχαρον φίλο, ἀλλὰ καὶ τὸν δύστροπο γείτονα. Κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Κυρίου «**ὃς διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου**» (Πράξ. 1' 38). Αὐτὸ τὸ «**πάντας**» τὰ λέει ὅλα. Περικλείει ὅλους καὶ ὅλα.

Ἀγκαλιάζει ὅλους τοὺς «καταδυναστευομένους». Γι' αὐτὸ καὶ τὸ προσκλητήριόν Του ἦταν πάντα γενικὸ καὶ κανένα δὲν ἀπέκλειε ἀπὸ τὴ σωτηρία: «**Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κάγῳ ἀναπαύσω ὑμᾶς**» (Ματθ. 11' 28).

«**Καθὼς**», ὅπως ὁ Χριστός. Αὐτὸ σημαίνει ὄχι μόνο ὅλους, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις. Καὶ στὶς δύσκολες καὶ στὶς εὐκολες. Ὁ Χριστὸς εὐεργετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅταν τὰ πλήθη ἐκδήλωναν τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀναγνώρισή τους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ ποικιλώνυμος ὄχλος, ἢ ὑποκρισία καὶ ὁ φαρισαϊσμὸς τὸν συκοφαντοῦσαν, τὸν καταδίωκαν, γιὰ νὰ τὸν καρφώσουν στὸ τέλος στὸ ξύλον τοῦ σταυροῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ κορύφωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ: «**Ἴνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ**» (Ἰωάν. 15' 13). Νὰ θυσιάσει τὴ ζωὴ του γιὰ τοὺς φίλους του καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τοὺς ἐχθρούς του. Τὸ αἰώνιον παράδειγμα ποὺ μᾶς ἄφησε ὁ Κύριός μας.

Θέλετε νὰ δεῖτε ἂν ἡ ἀγάπην σας εἶναι σωστή; Θέλετε νὰ ἐλέγξετε τὴ γνησιότητά της; Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴν συγκρίνετε μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Συνάντηση με τὸν Ἰησοῦ

Ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ μᾶς προβληματίζει σωστά, χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ ἀποτελεῖ πρόβλημα. Ὁ Ζακχαῖος. Θέτει μερικὰ συγκλονιστικὰ ἐρωτήματα στὸν ἀναιμικὸ Χριστιανισμό μας καὶ στὴ χλιαρὴ πνευματικὴ μας ζωὴ. Μαστιγώνει μὲ τὸ παράδειγμά του τὴν ἀσυνέπεια καὶ ἀνακολουθία πολλῶν σύγχρονων Χριστιανῶν.

Πράγματι. Τί ἦταν αὐτό, ποὺ ἔκανε τὸν Ζακχαῖο νὰ θέλει νὰ δεῖ τὸν Ἰησοῦ; **«ΕΖΪΤΕΙ ΙΔΕΪΝ Τὸν Ἰησοῦν».** Ἕνας πλούσιος μὲ ψηλὴ κοινωνικὴ θέση καὶ ἐπιρροὴ τί ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ταπεινὸ καὶ φτωχὸ Διδάσκαλο; Τίποτα δὲν τοῦ ἔλειπε. Ὅλα στὴ διάθεσή του. Χρήματα, ἀγαθὰ, ἀξίωμα, ὅλα αὐτὰ τοῦ πρόσφεραν μιὰ μοναδικὴ κοινωνικὴ προβολή. Τὴ στιγμὴ, ποὺ πολλοὶ ἐπεδίωκαν νὰ δοῦν τὸν Ζακχαῖο, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν τὴν εὐνοιά του, ἐκεῖνος ζητοῦσε **«ιδεῖν τὸν Ἰησοῦν».**

Εἶχε σημάνει γιὰ τὴν καλοπροαίρετη αὐτὴ ψυχὴ ἡ ὥρα τῆς χάριτος. Στὰ βάθη τῆς καρδιάς του εἶχε βλαστήσει τὸ σπέρμα τῆς σωτηρίας καὶ τώρα κάτω ἀπὸ τὴν ζωογόνες ἀκτίνες τοῦ Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης ἔπρεπε νὰ ρίξει βαθιὲς ρίζες καὶ νὰ δέσει ὄριμους καρπούς. Αὐτὸ κυριαρχοῦσε τώρα μέσα του. Ὅλα τὰ ἄλλα πῆγαιναν στὸ περιθώριο.

Ὁ Ζακχαῖος δὲν εἶναι ὁ ἀπογοητευμένος οὔτε ὁ ἀποτυχημένος τῆς ζωῆς, ποὺ ζητάει ἕνα ἀποκούμπι

Ὁ Ζακχαῖος δὲν σταμάτησε σὲ μιὰ ἀπλὴ ἐξωτερικὴ γνώση τοῦ Κυρίου. Προχώρησε σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ γνωριμία. Κατάλαβε, πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀρέσκειται στὰ ἡμίμετρα καὶ τὶς μετριότητες. Θέλει ριζικὲς λύσεις καὶ ριζοσπαστικὲς ἀποφάσεις.

στὸ Χριστό. Εἶναι ὁ πετυχημένος ἀρχιτελώνης, ποὺ τοῦ χαμογελάει ἡ ζωὴ καὶ τοῦ ὑπόσχεται ἀκόμα πιὸ μεγάλη καριέρα. Εἶναι ὁ πλούσιος, ποὺ ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ αὐξήσει τὸν πλοῦτο του.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀκμὴ του παίρνει

τὴ μεγάλη ἀπόφαση. Δείχνεται ἀληθινὰ γενναῖος. Παρουσιάζει μιὰ συγκινητικὴ συνέπεια, ποὺ ἀπαιτοῦσε μιὰ μοναδικὴ αὐταπάρνηση. Εἶναι ὁ πλούσιος, ποὺ διαψεύδει τὸν κανόνα. Ἀπαρνεῖται ὄχι μονάχα τὰ πλούτη του, ἀλλὰ καὶ τὴ δόξα του καὶ τὴ μεγάλη κοινωνικὴ του θέση.

Προκειμένου νὰ δεῖ τὸν Χριστὸ καὶ νὰ πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφαση τῆς ζωῆς του, ἀψηφᾷ δυσκολίες, κόπους, ἐπικρίσεις καὶ δυσμενῆ σχόλια τῶν ἀνθρώπων. Σκαρφαλώνει πάνω σὲ δέντρο σὰ μικρὸ παιδί, παραμερίζοντας καὶ κοινωνικὴ θέση καὶ προσωπικὴ ἀξιοπρέπεια. Ἦταν μικρὸ κάτι τέτοιο; Ἄν μεταφερθοῦμε στὴ θέση του, θὰ δοῦμε, πὼς ἦταν πολὺ μεγάλο.

Ἀλλὰ ὑπῆρχε καὶ ἄλλο μεγαλύτερο. Ἡ συγκινητικὴ διακήρυξη, ποὺ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴ χειρονομία τῆς γενναιότητας. Ἡ συνάντησή του μὲ τὸν Ἰησοῦ εἶχε ἄμεσο τὸ ἀποτέλεσμα. **«Σταθεὶς ὁ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριο· ἰδοὺ τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρ-**

χόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς, καὶ εἰ τινός ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν» (Λουκ. 19' 8).

Ὁ Ζακχαῖος δὲν σταμάτησε σὲ μιὰ ἀπλὴ ἐξωτερικὴ γνώση τοῦ Κυρίου. Προχώρησε σὲ μιὰ οὐσιαστικὴ γνωριμία. Καὶ ἔβγαλε πέρα γιὰ πέρα τὶς συνέπειες. Κατάλαβε, πὼς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἀρέσκειται στὰ ἡμίμετρα καὶ τὶς μετριότητες. Θέλει ριζικὲς λύσεις καὶ ριζοσπαστικὲς ἀποφάσεις. Ὁχι ἀναβολὲς καὶ ἀπραγματοποιήσιμες διαθέσεις. **«Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας».**

«Ἰδοὺ», λέει καὶ ὁ Ζακχαῖος. Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμὴ προσφέρω τὴ μιστὴ περιουσία μου στοὺς φτωχοὺς καὶ μὲ τὴν μιστὴ εἶμαι πρόθυμος νὰ ἐπανορθώσω στὸ τετραπλάσιο κάθε ἀδικία. Δὲν προσφέρει ἕνα μέρος τῆς περιουσίας, κάτι γιὰ τὰ «μάτια». Ἀποξενώνεται αὐθόρμητα ἀπὸ ὅλη σχεδὸν τὴν περιουσία του. Καὶ μάλιστα τώρα. Τώρα ποὺ εἶναι πολὺ ὀδυνηρὴ μιὰ τέτοια ἀπάρνηση. Καὶ ὄχι μετὰ θάνατον, ποὺ γίνεται ἀνώδυνα καὶ ἀναγκαστικά.

Καὶ τὸ μυστικὸ ὅλου αὐτοῦ τοῦ θαυμάσιου καὶ συγκινητικοῦ ἥρωισμοῦ ποιοὶ ἦταν; Τὸ εἶπαμε. Ἡ συνάντηση μὲ τὸν Χριστὸ ἦταν μιὰ συνάντηση οὐσιαστικὴ καὶ ὄχι τυπικὴ. Πῆρε στὰ σοβαρὰ τὴ γνωριμία του μὲ τὸν Σωτῆρα Κύριο καὶ σταθερὰ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ἀκολουθήσει. Γιατὶ κοντὰ στὸν Χριστὸ βρῆκε τὴ σωτηρία τὴ δική του καὶ τῶν δικῶν του. Βρῆκε αὐτό, ποὺ δὲν τοῦ εἶχε προσφέρει οὔτε τὸ πολὺ κερδοφόρο ἐπάγγελμα οὔτε ἡ μεγάλη κοινωνικὴ προβολή.

Ὁ Ζακχαῖος συνάντησε ἀληθινὰ τὸν Χριστό. Μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ κατάλαβε, ὅσα ἄλλοι δὲν κατάλαβαν χρόνια ὀλόκληρα ἀπὸ τὴν ἀναστροφή μαζί του. Καὶ αὐτό, γιατί οἱ πολλοὶ δὲν συνάντησαν ποτὲ τὸν ἀληθινὸ Χριστό, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ τῶν ἀνθρώπων. Δὲν γνώρισαν τὸν ἀνακαινιστὴ Κύριο, τὸν ἀσυνθηκολόγητο πνευματικὸ Ἐπαναστάτη, ποὺ ἀπορρίπτει τὰ ἡμίμετρα καὶ τοὺς ἔνοχους συμβιβασμούς. Γνώρισαν μιὰ παραποιημένη μορφή, κάποιον θρησκευτικὸ ἀρχηγό, ποὺ χάνεται στὰ βάθη τῆς ἱστορίας, χωρὶς καθόλου νὰ ἀγγίζει καὶ πιὸ πολὺ νὰ μεταμορφώνει τὴ ζωὴ τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἔλλειψη καὶ τῆς δικῆς μας ἐποχῆς. Λεῖπει ἡ ἀληθινὴ γνωριμία μὲ τὸν Χριστό.

Ἡ συνάντηση μαζί Του εἶναι τυπικὴ, ἐξωτερικὴ, «στὸ πόδι». Βαδίζουμε ἴσως κοντὰ Του, πλάι Του, ἀλλὰ σὰν ξένοι. Τὰ βλέμματά μας δὲν διασταυρώνονται. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ φλόγα τῆς θεϊκῆς ματιᾶς Του δὲν φθάνει ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας.

Κι ὕστερα μᾶς λένε, πὼς δὲν ἄλλαξε ὁ Χριστιανισμὸς τὸν κόσμον! Πὼς ὅμως νὰ τὸν ἀλλάξει, ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἀκολουθήσουν σταθερὰ καὶ ἀποφασιστικά, ὅπως ὁ Ζακχαῖος; Πρέπει νὰ ἀντηχήσει στὶς καρδιὲς τὸ σάλπισμα τῆς θυσίας καὶ τῆς αὐταπάρνησης, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης: **«Ἰδοὺ...»** ὅποιον ἀδίκησα, ὅποιον συκοφάντησα, ὅποιον... Καὶ τότε ἡ ἐπανόρθωση θὰ φέρει τὴν ἀνόρθωση.

Ἀπὸ τὴν ἀσφυξία στὴν κραυγὴ

Λέγεται πὼς κάποιος Καίσαρας εἶχε μιὰ μακάβρια σκέψη. Ἀποφάσισε νὰ ἐξοντώσει ὅλους τοὺς καλεσμένους του μὲ αὐτὸν τὸν ἀπίστευτο τρόπο. Ἡ ὀργιαστικὴ διασκέδαση πλησίαζε νὰ τελειώσει. Ἡ φωτόλουστρο αἴθουσα ἀντηχοῦσε ἀκόμη ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὰ τραγούδια. Οἱ καλεσμένοι εὐθυμοί, μισοζαλισμένοι ἄδειαζαν τὰ ποτήρια. Τὸ κέφι βρισκόταν στὸ κορύφωμά του. Τότε ὁ Αὐτοκράτορας βγαίνει ἔξω καὶ διατάζει τοὺς ὑπηρέτες του νὰ κλείσουν ἐρμητικὰ τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα. Ταυτόχρονα ἀπὸ τὴν ὀροφὴ τοῦ σαλονιοῦ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν βροχὴ τὰ ροδοπέταλα. Οἱ γλεντοκόποι, ποὺ δὲν ὑποψιάζονται τὴν ἀπειλή, ἐνθουσιασμένοι χειροκροτοῦν. Τὰ ἄνθη κατεβαίνουν ἀσταμάτητα καὶ στοιβάζονται παντοῦ. Σιγὰ-σιγὰ σκεπάζουν τὰ ἔπιπλα, τὰ τραπέζια, τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ λουλουδέσιος κείμαρος ὀλοένα ἀνεβαίνει καὶ γίνεται ἀπειλητικός.

Οἱ καλεσμένοι ἀρχίζουν νὰ ἀντιλαμβάνονται τὸν κίνδυνο. Οἱ ξαναμμένες ἐκεῖνες μορφές γίνονται κέρρινες. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες τρομαγμένοι βλέπουν τὸ φάσμα τοῦ θανάτου νὰ τοὺς κυκλώνει ἀπὸ παντοῦ. Πανικόβλητοι σηκώνονται ἀπὸ τὰ ἀναπαυτικά τους καθίσματα, πατοῦν ἐπάνω στὰ τραπέζια, ὀρθώνονται στὰ δάχτυλα, γιὰ νὰ μὴν πνιγοῦν. Τὰ ροδοπέταλα ὅμως τοὺς καλύπτουν τὰ χέρια, φθάνουν στοὺς ὠμους, σκεπάζουν τὰ κεφάλια, κλείνουν τὰ μάτια, προκαλοῦν ἀσφυξία. Μιὰ αἴθουσα πλημμυρισμένη ἀνθοπέταλα, χωρὶς ὀξυγόνο, μεταβάλλεται σὲ νεκροθάλαμο. Ὅ,τι γίνεται μὲ τοὺς καλεσμένους τῶν σύγχρονων Καισάρων.

Ὁ σύγχρονος κόσμος, ἓνας κόσμος ποὺ ἀσφυκτιᾷ μέσα στὴ χλιδή, τὶς ἀνέσεις, τὸ γλέντι. Πεθαίνει ἀπὸ ἔλλειψη ὀξυγόνου, πνιγμένος μέσα στὰ νεκρολούλουδα μιᾶς ἀπρόσωπης καὶ ἀπάνθρωπης καταναλωτικῆς κοινωνίας. Ὑψώνει τὰ χέρια, σὲ στιγμὲς ἀπόγνωσης, ζητάει βοήθεια, ἐνῶ βυθίζεται μέσα στὸ χρυσοσκονισμένο τέλμα τοῦ αἰσθησιασμοῦ. Πέθανε ἀπὸ ἀσφυξία, πνιγμένος στὰ ροδοπέταλα! Ἡ ἐπιτύμβια ἐπιγραφή ποὺ θὰ ταίριαζε σ' ὅλους τοὺς σύγχρονους χιμαιροκυνηγοὺς τῆς χαρᾶς.

Ἀσφυκτιᾷ ὁ σύγχρονος κόσμος γιὰ τὸ τοῦ λείπει τὸ ὀξυγόνο, τὸ ὀξυγόνο τῆς πίστεως, τῆς ἀνυστερόβουλης ἀγάπης, τῆς πίστεως στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτῆ, τῆς προσευχῆς. Δὲν ξέρεي νὰ ἀνυψῶναι τὴν καρδιὰ καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν Πλάστη καὶ Δημιουργό του. Δὲν ἔμαθε νὰ προσεύχεται. Τρέμει τὴ μόλυνση τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, φοβᾶται τὰ καυσαέρια, πηγαίνει στὴν ἐξοχή, γιὰ νὰ ἀναπνεύσει ἐλεύθερα, νὰ ἀναζωογονηθεῖ. Δὲν κάνει ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν ἀποτοξίνωση τοῦ πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ του.

Τοξινώνει καθημερινὰ τὴν ψυχὴ του, δηλητηριάζει τὴ σκέψη του, μολύνει τὶς αἰσθήσεις του, ζεῖ μέσα στὰ πνιγρὰ τέλματα τῆς ἠθικῆς ἀποφορᾶς, ναρκώνεται ἀπὸ τὰ παραισθησιογόνα τοῦ πνεύματος, νεκρώνεται ἀπὸ τὴν πνιγρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ὕλισμοῦ καὶ ἀργοπεθαίνει. Σβῆνει καὶ χάνεται, γιὰ τὸ δὲν ἔμαθε νὰ προσεύχεται. Δὲν ξέρει πῶς νὰ ἀναπνεύσει ἐλεύ-

θερα, πρέπει νὰ «ἀπολύσει τοὺς ἄλλους» καὶ νὰ «ἀνεβῆ στὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι». Τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ ἀναφέρει ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής; Ἄν δὲν ἀπολύσει τὸν ὄχλο τῶν περιττῶν φροντίδων, τὸν συρφετὸ τῶν παθῶν καὶ δὲν ἀνεβῆ στὸ ὄρος τῆς προσευχῆς, θὰ τὸν «φάει ὁ κάμπος». Ὁ νεο-Καίσαρας καιροφυλακτεῖ σὲ κάθε του βῆμα ὑπουργός, τρομερός.

Πιὸ συγκεκριμένα. Ἀναζητᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴ χαρὰ καὶ ἀρνεῖται τὸν χορηγό της. Δὲν θέλει νὰ καταλάβει, ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ ψάχνει γιὰ τὴ χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Δὲν ἀντιλαμβάνεται, πῶς ὅταν σκοτώνει τὸν Θεὸ μέσα στὴν ψυχὴ του, ταυτόχρονα δολοφονεῖ καὶ τὴ χαρὰ. Τότε ἡ ψυχὴ θρηνεῖ τὴ χαμένη εὐτυχία της. Γιὰ τὴν ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν Δημιουργὸ καὶ Πατέρα της. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρισμένη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς της. «Εκεῖνος ποὺ ζητάει τὸν Θεὸ ζητάει τὴ χαρὰ» ἔλεγε ὁ ἱερὸς Αὐγουστίνος. Κι ἐμεῖς θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, πῶς ἐκεῖνος ποὺ ἀναζητᾷ τὴ χαρὰ ζητάει τὸν Θεό. Γιὰ τὸ μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τοῦ πληρώσει τὴ βαθιὰ αὐτὴ ἐπιθυμία.

Δὲν ὑπάρχει πιὸ ωραία καὶ ἱερὴ στιγμή ἀπὸ ἐκείνη ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἀνυψῶναι τὴ σκέψη καὶ τὴν καρδιὰ

τοῦ στὸν οὐρανό, γιὰ νὰ συνομιλήσει μὲ τὸν Θεό, ὅπως τὸ παιδί μὲ τὸν πατέρα. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἀκουμπᾷ μὲ ἐμπιστοσύνη τὶς ἀνυσυχίες της, τὰ βασανιστικὰ προβλήματα της, τοὺς φόβους της, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁμορφους πόθους, τὰ σχέδια καὶ τοὺς εὐγενεῖς ὀρατισμοὺς της. Ἡ ἀνύψωση αὐτὴ εἶναι

Ἀναζητᾷ ὁ ἄνθρωπος τὴ χαρὰ καὶ ἀρνεῖται τὸν χορηγό της. Δὲν θέλει νὰ καταλάβει, ὅτι εἶναι ματαιοπονία νὰ ψάχνει γιὰ τὴ χαρὰ μακριὰ ἀπὸ τὸν Θεό. Ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν Δημιουργὸ καὶ Πατέρα της. Δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει χωρισμένη ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς χαρᾶς της. Γιὰ τὸ μόνον ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τῆς πληρώσει τὴ βαθιὰ αὐτὴ ἐπιθυμία.

εἰσπνοὴ ὀξυγόνου, ἀποτοξίνωση τοῦ πνευματικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποκάθαρση τῆς ψυχῆς, δύναμη ἀκαταμάχητη. Ἀνανεωμένη ἐπιστρέφει ἡ ψυχὴ, ἀπὸ τὴν ἱερὴ αὐτὴ ἀνάβαση, γιὰ νὰ συνεχίσει τὸν ἀγῶνα της.

Αὐτὴ τὴν ἀνάγκη τῆς προσευχῆς τὴν ἐνιωσαν ὅλες οἱ μεγάλες ψυχές. Ἦταν ἡ ζωὴ τους, ἡ χαρὰ τους, ἡ ἀναπνοή τους. Ὑπερβολικὲς ἴσως φαίνονται στὴν ἀτροφικὴ πνευματικὴ ζωὴ μας οἱ ἐκφράσεις τους. Γι' αὐτοὺς ὅμως ἦταν ἐσωτερικὲς ἐμπειρίες: «*Τοῦ Θεοῦ μνημονευτέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον*», ἔλεγε ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἡ προσευχὴ ἦταν γιὰ τὴν ἀγία ψυχὴ του κάτι περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὸ ὀξυγόνο.

Παράλληλες οἱ τότε ἐποχές. Ὄταν ἓνας κόσμος πέθαινε ἀπὸ ἀσφυξία μέσα στὰ ρωμαϊκὰ ἀνάκτορα, ἓνας ἄλλος κόσμος, ὁμορφος, ἠθικός, γεννιόταν μέσα στὶς κατακόμβες, γιὰ τὸ ἀνάπνεε τὸ ὀξυγόνο τῆς προσευχῆς καὶ ἐτοίμαζε τὴν ἀνατολὴ μιᾶς νέας ἐποχῆς.

«Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱὸς ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἄσώτως. Δαπανήσαντος δὲ αὐτοῦ πάντα ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἤρξατο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης, καὶ ἔπεμψεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγρούς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατιῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἐρῶ αὐτῷ· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱὸς σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἐσπλαγχνίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Λουκ. ιε' 11-32
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. στ' 12-20

υἱὸς σου. Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ

δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατὴρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτόν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ· ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη».

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ!

«Εἶδεν αὐτόν ὁ πατὴρ αὐτοῦ».

Καθὼς μᾶς τραβάει ἡ τραγικὴ πορεία τοῦ ἀσώτου γιοῦ, δίνουμε ὅπωςδήποτε λιγότερη προσοχὴ στὴ μορφή τοῦ Πατέρα ποὺ μᾶς παρουσιάζει ἡ παραβολή. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο παρήγορα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Κύριος, ὥστε πολὺ συχνὰ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐλκύουν τὴν προσοχή μας.

Α) Ὁ πατέρας τὸν θυμᾶται.

«Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς». Καὶ ἐξακολούθησε νὰ ἔχει δυὸ παιδιά, ἂν καὶ ἀκολουθήσαν διαφορετικούς, ἀντίθετους δρόμους. Παιδιά του ἦταν καὶ ἔμειναν καὶ ὁ φαινομενικὰ πειθαρχικὸς γιός, ἀλλὰ καὶ ὁ νεότερος ποὺ ζήτησε «τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας» καὶ ἔφυγε μακριὰ του. Συνέχισε νὰ τὸν νιώθει παιδί του, ἔστω κι ἂν αὐτὸς δὲν συμπεριφέρθηκε καλά, ἔστω κι ἂν πολὺ τὸν ἐπίκρανε. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλο τὸν σκέπτεται καὶ τὸν περιμένει. Δὲν εἶχε προηγηθεῖ κανένα μήνυμα πρὸς τὸν πατέρα ὅτι γυρίζει τὸ παιδί του. Ὅμως ἐπειδὴ ἡ σκέψη του, ἡ καρδιά του ἦταν στραμμένη πρὸς τὸ χαμένο του παιδί, συνεχῶς πρόσεχε τὸν δρόμο, μήπως καὶ τὸ ἀντικρίσει νὰ ἐπιστρέφει. Γι' αὐτὸ «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτόν ὁ πατὴρ αὐτοῦ». Τὰ γεροντικὰ μάτια φωτίσθηκαν. Ἐνα χαμόγελο ἄνθισε στὸ πρόσωπό του μόλις ἀντίκρουσε τὴ μορφή τοῦ παιδιοῦ του. Καίτοι ἀπὸ τὴν στερήσεις παραμορφωμένο καὶ τυλιγμένο μέσα στὰ κουρέλια του, ἡ καρδιά τοῦ στοργικοῦ Πατέρα δὲν δυσκολεύθηκε νὰ τὸν ἀναγνωρίσει. Ἦταν αὐτὸς ποὺ τὸν θεωροῦσαν νεκρό. Ἦταν τὸ παιδί του.

Πόσο καταπληκτικὴ αὐτὴ ἡ σκηνή! Ὁ Πατέρας ποὺ ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ παιδιοῦ του. Ἡ Ἀγάπη ποὺ περιμένει νὰ δείξει ὅλη τὴν ἀγάπη καὶ στοργή.

Βεβαιώνει ὁ Κύριος: «οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν».

Β) Ὁ ἄσωτος γιὸς δὲν ἀπελπίσθηκε.

Αὐτὴ ἡ πίστη καὶ ἡ πεποίθησι στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα ἦταν στὴν καρδιά τοῦ νεότερου γιοῦ ἔστω κι ἂν ἀπὸ πριγκιπόπουλο κατήντησε χοιροβοσκός. Τὸ ὄραμα τοῦ στοργικοῦ Πατέρα ποὺ τὸν περίμενε, ἡ σκέψη ὅτι «πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι;», ἦταν τὰ κίνητρα πρὸς τὴ μεγάλη, τὴν ἠρωικὴ ἀπόφασι: «ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου!».

Ἄχ, νὰ φώλιαζε καὶ στὴ δικὴ μας καρδιὰ ἡ μεγάλη αὐτὴ πεποίθησι! Νὰ ἦταν πάντα ζωντανὴ μπροστά μας ἡ μεγάλη ἀλήθεια, ὅτι, κι' ὅταν γιὰ ὅποιονδήποτε λόγο ἀκολουθοῦμε τὰ ἴχνη τοῦ νεότερου γιοῦ, ἐξακολουθοῦμε νὰ εἴμαστε παιδιά τοῦ Θεοῦ! Καὶ ὅτι ὁ στοργικὸς Πατέρας μᾶς περιμένει νὰ ἀποτινάξουμε τὸ λήθαργο τῆς ἁμαρτίας. Καὶ νὰ γυρῶμε πίσω στὸ θεῖο παλάτι.

Συχνὰ ὅμως λησμονοῦμε αὐτὴ τὴν ἀλήθεια. Πέφτουμε στὴν ἀπαισιοδοξία. «Δὲν γίνεται τίποτε μὲ μένα!» Ὅμως ποτὲ σὲ καμιά ψυχὴ, ὅσο κι ἂν φαίνεται παράδοξο, ἐφ' ὅσον δὲν ἔφθασε στὴν πόρωσι, δὲν κόβεται ὀριστικὰ ἡ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό. Μόνο ποὺ ἡ ὁμίχλη τῆς ἁμαρτίας τὴν δυσκολεύει. Καὶ πρέπει αὐτὴ νὰ φύγει γιὰ νὰ δοῦμε τὸν Πατέρα ποὺ μᾶς περιμένει. Ποὺ μᾶς παρακολουθεῖ κι ὅταν ἐμεῖς παραβαίνουμε τὸ νόμο Του.

Νὰ τὸ μεγάλο κίνητρο πρὸς τὴ μετάνοια, τὴν ἐπιστροφή: Ἡ πίστη πὼς ὅταν ἀπλώσουμε σ' Αὐτόν τὰ χέρια μας, θὰ δοῦμε ὅτι Αὐτὸς πρῶτα ἔχει ἀπλώσει πρὸς ἐμᾶς τὰ δικά Του παντοδύναμα χέρια.

«Όταν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. κε' 31-46
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α' Κορ. ν' 8 - θ' 2

ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων, καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων. Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπείνασα γάρ, καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με, γυμνός, καὶ περιεβάλετέ με, ἡσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρὸς με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καὶ ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν ξένον καὶ συνηγάγομεν, ἢ γυμνὸν καὶ περιεβάλομεν; Πότε δὲ σε εἶδομεν

ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρὸς σε; Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον

ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ. Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με, ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με, ἀσθενῆς καὶ ἐν φυλακῇ καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με. Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοὶ λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα ἢ διψῶντα ἢ ξένον ἢ γυμνὸν ἢ ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ καὶ οὐ διηκονήσαμέν σοι; Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς λέγων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἐνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε. Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

«Ἐπείνασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν».

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ Δίκη τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, κρινόμενοι θὰ εἶμαστε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλων τῶν αἰώνων. Καὶ νόμος μὲ τὸν ὅποιο θὰ κριθοῦμε ἡ ΑΓΑΠΗ. Αὐτὴ ποὺ δείξαμε στὸν πεινασμένο, στὸν διψασμένο, στὸν ἄρρωστο, στὸν φυλακισμένο ἢ δὲν δείξαμε στὸν πονεμένο συνάνθρωπό μας.

***

A) Καταδικάζεται ὁ ἀτομισμὸς

Πολλοὶ μέσα στοὺς αἰῶνες, προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν, ἀκόμα καὶ μὲ θυσία, νὰ ἐφαρμόσουν τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ καὶ ὄχι λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ξεχνοῦν τὴ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτοὶ μιλάνε συνεχῶς γιὰ τὴν περιουσία τους, τὰ σπίτια καὶ διαμερίσματα ἢ τὰ χωράφια καὶ εἰσοδήματά τους. Τοὺς ἀπασχολοῦν τὰ κεφάλαιά τους, τὰ πλούτη τους, τὰ ἀγαθὰ τους, οἱ μετοχές τους στὸ χρηματιστήριο. Γι' αὐτὰ συζητοῦν, ἐκεῖ εἶναι ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά τους. Καὶ ἀδιαφοροῦν ἢ κάνουν πῶς κάπως ἐνδιαφέρονται, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ὁ πόνος τοῦ ἄλλου. Συχνὰ αὐτὸς ὁ ἀτομισμὸς, ἢ ἀδιαφορία γιὰ τὸν πλησίον φθάνει στὰ ἄκρα. Τόσοι καὶ τόσοι γύρω τους ὑποφέρουν! Εἶναι ἄνεργοι, εἶναι πολύτεκνοι, εἶναι σεισμόπληκτοι, εἶναι ξένοι ποὺ βρίσκονται στὴν πατρίδα μας, εἶναι γνωστοὶ καὶ συγγενεῖς, εἶναι ὅποιοιδήποτε συνάνθρωποι τους. Κι αὐτοὶ προκλητικὰ ζοῦν καὶ συμπεριφέρονται, χωρὶς νὰ νοιάζονται γιὰ τὸν ἄλλο. Ἐκεῖ ὀδηγεῖ ὁ ἄκρατος ἀτομισμὸς. Καὶ δυστυχῶς, ὄχι μόνο «αὐτοί», οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ συχνὰ κι ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, εἶμαστε συντονισμένοι στὴν ἴδια νοοτροπία. Καὶ δείχνουμε λιγότερο ἢ περισσότερο ἀδιαφορία γιὰ τὸν «ἐλάχιστο» ἀδελφό μας.

B) Ἡ ἀγάπη

“Ὅσοι δηλώνουμε πιστοί, ἄς μάθουμε νὰ σκεπτόμαστε καὶ τοὺς ἄλλους. Νὰ ζοῦμε μὲ τὴ σκέψη τοῦ πόνου, τῆς δυστυχίας, τῆς συμφορᾶς τοῦ ἄλλου. **«Εἰ πάσχει ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη».** Σκεπτόμαστε ὅτι εἶμαστε μέλη τοῦ ἴδιου σώματος, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;” Ὅτι ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία καὶ δὲν ἐπιτρέπεται ἐμεῖς νὰ καλοπερνᾶμε καὶ ἄλλοι νὰ ὑποφέρουν; Ἡ ἀγάπη ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους. Ὅχι μόνο στὸν ἰσχυρό, ἀλλὰ καὶ στὸν ἀδύνατο. **«Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους».** Ἀνεξάρτητα ἀπὸ κοινωνικὴ θέση, φυλὴ, χρῶμα. Πρὸς ὅλους, μᾶς ζητάει ὁ Χριστὸς νὰ δείξουμε τὸ ἐνδιαφέρον, τὴν ἀγάπη μας. Κι αὐτὸ ἀπευθύνεται στὸν ἴδιο. Ὅτι κάνουμε στὸν ἀδελφό μας, τὸ κάνουμε στὸν ἴδιο τὸν Χριστό.

Ὁ Κύριος ζητάει φυσικὰ νὰ δείξουμε τὴν ἀγάπη μὲ τὴν ἐλεημοσύνη. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ συμπαράστασή μας. Μὲ μιὰ ἐπίσκεψή μας. Μὲ λίγη τόνωση στὸν ἀποθαρρυσμένο, μὲ μιὰ συμβουλὴ στὸν πλανεμένο. Μὲ μιὰ πράξη τῆς καρδιάς μας. Μιὰ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Κάποια θυσία ἀπὸ τὴν ξεκούρασή μας. Κάποιος κόπος γιὰ τὸν ἀδελφό μας.

***

Ὁ ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς πίστεώς μας, μᾶς ἔδωσε τὸν τύπο τῆς γνήσιας, τῆς ἀληθινῆς ἀγάπης ποὺ δὲν γνωρίζει ἀνάπαυση, ποὺ δὲν ὑπολογίζει κόπους καὶ θυσίες. **«Διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντα».** Καὶ ἔφθασε στὴν ὑπέρτατη θυσία. Καὶ ζητάει καὶ ἀπὸ μᾶς αὐτὴ τὴν ἀγάπη, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ μικρὲς ἢ μεγάλες θυσίες.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ με τούς ἀναγνώστες μας

«Κατευθυνθήτω...ὡς θυμίαμα»

«Τὴν περίοδο αὐτὴ ἀκοῦμε συχνότερα τὸν ψαλμικὸ στίχο: «Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή» (Ψαλμ. ρμ´ 2). Ποιὸ εἶναι τὸ νόημα «ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα» καὶ μάλιστα «θυσία ἑσπερινή»;

Τὸν ὕμνο αὐτὸ πρόφεραν μὲ πόθο καὶ συγκίνηση τὰ χεῖλη τοῦ πονεμένου βασιλιᾶ Δαβίδ. Κυνηγημένος ἀπὸ τὸν Σαούλ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο του ναό, μὴ μπορώντας νὰ λατρεύσει ἐκεῖ τὸν Θεό, τὸν ἰκέτευε, ἀντὶ γιὰ εὐωδιαστὸ θυμίαμα, νὰ δεχθεῖ τὴν προσευχή του νὰ ἀνεβαίνει ἔτσι πρὸς τὸν οὐρανὸ. Γράφει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος: «Θέλει ὁ Ψαλμωδὸς ἡ προσευχή του νὰ ἀνεβαίνει στὸν Θεό, ὅπως ἐκεῖνο τὸ θυμίαμα τὸ καθαρὸ καὶ ἅγιο». Καὶ ἐπεξηγεῖ: «Ὅπως τὸ θυμίαμα, τότε προπάντων δίνει τὴν εὐωδία, ὅταν ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μὲ τὴ φωτιά, ἔτσι καὶ ἡ προσευχή γίνεται πρὸς εὐωδιαστή, ὅταν ἀναβλύζει ἀπὸ ψυχὴ θερμὴ καὶ φλογερή».

Πράγματι. Οἱ πρὸς εὐωδιαστὲς καὶ εὐπρόσδεκτες προσευχὲς ἀνεβαίνουν ἀπὸ ψυχὲς πιστὲς, πυρακτωμένες στὸ καμίνι τοῦ πόνου καὶ τῆς θλίψεως. «**Ἐπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἑσπερινή**». Ἐσπερινὴ ἡ προσευχή χρονικά, ἀλλὰ καὶ ἑσπερινὴ γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν θλίψη. «*Ἐσπερινῆς καὶ οὐχ ἑωθινῆς ἐμνημόνευσεν, ἐπειδὴ ἐν συμφοραῖς ἦν καὶ λύπαις· σκοτῶ δὲ ἔοικεν ἢ συμφορὰ καὶ νυκτί*» (Θεοδώρητος). Οἱ ἀλλεπάλληλες συμφορὲς καὶ δοκιμασίαι, πρὸς χτυποῦσαν τὸν πιστὸ δούλο τοῦ Θεοῦ, τὸν Δαβίδ, ἔμοιαζαν μὲ σκοτεινὴ νύχτα γεμάτη ἀπειλές. Ἀλλὰ ἡ κατανοητικὴ αὐτὴ προσευχὴ ἀναβλύζει καὶ σήμερα καὶ σὲ κάθε ἐποχὴ ἀπὸ μυριάδες ψυχὲς πρὸς δοκιμάζονται σκληρὰ στὸ καμίνι τοῦ πόνου. Σ' αὐτὲς τὶς στιγμὲς ἰδιαίτερα ἡ προσευχή μας πρέπει νὰ κατευθύνεται ὡς θυμίαμα στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὡς θυμίαμα καθαρὸ καὶ ἅγιο. Ὅπως ἀνεβαίνει τὸ θυμίαμα πρὸς τὰ ἐπάνω, ἔτσι καὶ ἡ σκέψη μας καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας πρέπει νὰ ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ, πάνω ἀπὸ τὰ γήινα καὶ μικρά. «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» ὄχι μόνο κατὰ τὴν ὥρα τῆς κοινῆς λατρείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀτομικῆς προσευχῆς.

Καὶ κάτι ἄλλο. Τὸ θυμίαμα κατασκευαζόταν μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ καὶ φροντίδα. Ἀκριβῶς γιὰ τὸν Θεό. Ἡ Π. Διαθήκη περιγράφει τὸν ἐπιμελῆ τρόπο κατασκευῆς τοῦ θυμιάματος, γιὰ νὰ εἶναι «**καθαρὸν ἔργον καὶ ἅγιον**». Τὸ θυμίαμα πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸ, γιὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζει, πὼς τέτοια καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ προσευχή μας. Διαφορετικὰ δὲν γίνεται εὐπρόσδεκτη ἀπὸ τὸν Θεό. Τί θὰ πεῖ αὐτό; Μᾶς τὸ ὑπενθυμίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «**Γιὰ νὰ ἔχουμε παρησία πρὸς τὸν Θεὸ καὶ νὰ λαμβάνουμε ὅ,τι τοῦ ζητᾶμε, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχουμε καθαρὴν καρδιά, νὰ μὴ μᾶς κατηγορεῖ ἢ συνείδηση, νὰ**

ἐφαρμόζουμε τὶς ἐντολὲς του καὶ νὰ κάνουμε αὐτὰ πρὸς τοῦ εἶναι ἀρεστά» (Α' Ἰωάν. γ´ 21-22).

Αὐτὴ τὴν καθαρότητα τῆς ζωῆς μας, γιὰ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτη ἡ προσευχή μας, τονίζει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «**Βούλομαι προσεύχεσθαι ... ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας**» (Α' Τιμοθ. β´ 8). Τὰ χεῖρα πρὸς ὑψώνονται στὸν οὐρανὸ πρέπει νὰ εἶναι καθαρὰ. Χεῖρα ἀκάθαρτα, ἀρπαγῆς, πλεονεξίας, ἐκμεταλλεύσεως. Χεῖρα πρὸς πληγώνουν καὶ τραυματίζουν ὑπολήψεις, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἠθικὴ ὑπόστασι τοῦ πλυσίου, πὼς νὰ ὑψωθοῦν σὲ προσευχή; Γι' αὐτὸ καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας προσκαλοῦσε τοὺς Ἰουδαίους πρῶτα νὰ καθαρισθοῦν καὶ νὰ ἀφαιρέσουν τὶς πονηριὰς ἀπὸ τὴν καρδιά τους καὶ ὕστερα νὰ ἔλθουν νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ συνδιαλεχθοῦν μαζί Του.

Καθαρὴ, λοιπόν, σὰν τὸ θυμίαμα ἡ προσευχή. Ἀλλὰ πρέπει, εἶπαμε, νὰ μπεῖ καὶ ἡ φωτιά. Καὶ ἡ φωτιά αὐτὴ εἶναι ὁ πόνος, ἡ θλίψη, ἡ φλογερὴ πίστη. Καὶ τὸ καλύτερο λιβάνι, ἂν δὲν ἀκουμπήσει πάνω στὰ κάρβουνα, δὲν ἀναδίδει εὐωδία. Μένει ἀνεργό. Καὶ ἡ προσευχή μας μένει ψυχρὴ καὶ τυπικὴ, χωρὶς τὴ ζέουσα πίστη, τὴν ἀταλάντευτη ἐμπιστοσύνη. Αὐτὴ ἐμψυχώνει καὶ δίνει φτερὰ στὴν προσευχή, γιὰ νὰ ἀνέβει εὐπρόσδεκτη στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ὁ δίψυχος ἄνθρωπος, ὁ ὀλιγόπιστος, ὁ διχασμένος ἀνάμεσα στὸ «ναὶ» καὶ στὸ «ὄχι», μὲ τὰ σπέρματα τῆς ἀμφιβολίας, αὐτοῦπονομεύεται. Ὑπονομεύει ὁ ἴδιος τὴν προσευχή του.

Ἡ πίστη, ἐπομένως, ἡ ζωντανὴ εἶναι βασικὴ προϋπόθεσι. «**Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γεννηθῆτω ὑμῖν**» (Ματθ. θ´ 29), λέει ὁ Κύριος στοὺς δύο τυφλοὺς: «**Ὑπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γεννηθήτω σοι**» (Ματθ. π´ 13), λέει στὸν ἑκατόνταρχο. «**Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ**» «**Μεγάλου σου ἡ πίστις, γεννηθήτω σοι ὡς θέλεις**» (ιε´ 28) λέει στὴ Χαναναία καὶ τὸ θαῦμα γίνεται ἀμέσως. Καὶ ἡ πίστη αὐτὴ, πρὸς ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἐκφράζεται μὲ τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐγκαρτέρηση στὴν προσευχή, χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ διαλογισμοὺς ἀμφιβολίας.

Προσεύχεται ὁ Ἰακώβ, χωρὶς νὰ ἀποκάμνει, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια, γιὰ τὸ παιδί του τὸν Ἰωσήφ. Ἡ ἀπάντησι ἀργεῖ. Κάποτε ὁμως ἔρχεται. Ζητοῦσε νὰ ξαναβρεῖ τὸ παιδί του. Καὶ ὄχι ἀπλῶς τὸ ξαναβρίσκει. Τὸ ξαναβρίσκει ὡς βασιλιὰ τῆς Αἰγύπτου. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἀγία Μόνικα γιὰ τὸ παιδί της, τὸν Αὐγουστῖνο. Καὶ ὁ Θεὸς φαινόταν νὰ μὴ τὴν ἀκούει. Καὶ ἔρχεται ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς θαυμαστῆς ἀλλαγῆς: «*Τῆς ἀρνήθηκες, Θεέ μου, ὅ,τι αὐτὴ τότε σοῦ ζητοῦσε, γιὰ νὰ τῆς δώσεις ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὅποιο πάντοτε σὲ παρακαλοῦσε*», ἔγραφε μετὰ μὲ συγκίνηση ὁ ἴδιος. Ἡ δική μας προσευχὴ ἔχει ἄραγε τὶς προϋποθέσεις αὐτές; Ἀνεβαίνει ὡς θυμίαμα καθαρὸ ἀπὸ πυρακτωμένη καρδιά;

«Άγρίεψε τὸ γένος μας»

ΔΕΝ βλέπετε ὅπου τὸ γένος μας ἀγρίεψε ἀπὸ τὴν ἀμάθειαν καὶ ἐγένανεν ὅλοι ὡσὰν θηρία;» Ποιὸς θὰ πιστεῦε, πὼς τὰ λόγια αὐτὰ ποῦ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ἐδῶ καὶ διακόσια τόσα χρόνια, θὰ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἰσχύουν καὶ σήμερα, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἐπιδόσεις καὶ προόδους στὰ γράμματα, στὶς ἐπιστῆμες, στὴν τεχνολογία, στὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη; Τότε εἶχε ἀγρίεψει ἀπὸ τὴν ἀμάθεια. Τώρα ἀγρίεψαμε ἀπὸ τὴν «πολυμάθεια». Τώρα τὰ ξέρουμε ὅλα. Τώρα χρῆσιμοποιοῦμε τὶς γνώσεις μας, ὄχι στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ στὴν ἐξόντωσή του. Τώρα χωρίσαμε τὴν ἐπιστήμη ἀπὸ τὴν ἀρετὴ καὶ γι' αὐτὸ πάει νὰ γίνῃ «πανουργία καὶ οὐ σοφία».

Άγρίεψε τὸ γένος μας. Καὶ στρέφεται ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου σὰν νὰ εἴμαστε ἐχθροί. Οἱ κομματικὲς ἰδίως διαφορὲς ἐξελίσσονται συχνὰ σὲ ἐξοντωτικὲς διαμάχες. Τοποθετοῦν τοὺς ἀνθρώπους σὲ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ αὐτὸς ὁ ἀντίπαλος μπορεῖ νὰ εἶναι ἀδελφός μας, συνάδελφος στὴν ἴδια ἐργασία, συγγενής, φίλος, συγχωριανός. Ἀπλὲς καὶ ἀσήμαντες διαφορὲς σιγὰ-σιγὰ ριζώνουν στὶς καρδιές, ἐξάπτουν τὴν φαντασία καὶ μεταβάλλονται μὲ τὸν καιρὸ σὲ ἄσπονδο μίσος. Οἱ γέφυρες τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνοχῆς, τῆς ἀλληλοκατανοήσεως, γκρεμίζονται ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ φανατισμοῦ καὶ τῆς μισαλλοδοξίας. Τὸ χάσμα τότε εὐρύνεται καὶ ὁ καθένας ὀχυρώνεται πίσω ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις του. Παίρνει θέση μάχης. Καὶ αὐτὰ μεταξὺ ἀδελφῶν καὶ συμπατριωτῶν! Γενικότερα ξεχνᾶμε, ὅτι σήμερα «ὄλο τὸ ἀνθρώπινο γένος ταξιδεύει στὸ ἴδιο καράβι καὶ ὅτι τὸ καράβι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ ναυαγήσει, διότι δὲν θὰ ὑπάρξει δευτέρη κιβωτὸς τοῦ Νῶε».

Πόσο ἐπικίνδυνες εἶναι οἱ προκαταλήψεις καὶ ἡ στενόκαρδη θεώρηση τῆς ζωῆς! Νὰ μὴ μπορεῖ ὁ ἀνθρώπος νὰ ἀπελευθερωθεῖ ἀπὸ τὶς ἀντιπάθειες καὶ τὴν ἔχθρα. Νὰ ἀδυνατεῖ νὰ ἀποδεσμευθεῖ ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴν ποῦ φορτίζει τὴν καρδιὰ μὲ ἐξοντωτικὲς διαθέσεις. Ὁ συνάνθρωπός μας, ὅποιοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἔστω προσωπικός μας ἀντίπαλος ἢ μὲ διαφορετικὰ φρονήματα, δὲν εἶναι γιὰ ἐξόντωση. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχει. Γιατί ὄχι, νὰ ἔχει μιὰ θέση μέσα στὴν ψυχὴ μας. Ὁ Κάϊν, κοιτάζοντας μὲ τὸ σκοτεινὸ του μάτι τὸν Ἄβελ, ἤθελε νὰ καταργήσῃ τὴν διαφορὰ, ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ τὸν ἀδελφὸ του, σκοτώνοντάς τον. Προηγῆθηκε ἡ δολοφονία μέσα στὴν καρδιὰ καὶ ὁ φόνος

ἦλθε μετὰ σὰν φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς ἀντιπάθειας καὶ τοῦ μίσους.

Τὸ νὰ ἀγαπᾶμε δὲν σημαίνει, πὼς καταργοῦμε ἢ ἀρνιοῦμαστε τὶς διαφορὲς. Σημαίνει ὅτι δεχοῦμαστε τὸν ἄλλο διαφορετικὸ, ὅπως εἶναι, παρὰ τὶς ἀντιθέσεις. Δὲν θὰ φέρουμε τὸν ἄλλο στὰ μέτρα μας, στὴ νοοτροπία μας, στὶς ἀρχές μας, γιὰ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε. Θὰ τὸν ἀγαπήσουμε, ὅπως εἶναι, ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀδελφὸ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ εἶναι ὁ μόνος καὶ ὁ πιὸ ἀσφαλῆς τρόπος νὰ συγκινήσουμε καὶ νὰ κερδίσουμε τὸν ἀδελφὸ μας, τὸν συνάνθρωπό μας, γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε ὁ

Χριστός.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας, ἦλθε στὴν αἱματοβαμμένη καὶ σπαρασσομένη γῆ μας, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὰ χωριστικὰ τεῖχη τῶν προκαταλήψεων καὶ ἀνταγωνισμῶν. **«Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη ὅλων μας. Αὐτὸς διέλυσε καὶ κατακρήμνισε τὸν μεσότοιχο, τὴν ἔχθρα, ποῦ χώριζε τὸν Ἰουδαϊσμὸ καὶ τὸν Ἐθνισμὸ...»** (Εφεσ. β' 14). Γιὰ τὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης ὑπάρχουν μονάχα ἀδελφοί. Γιατί ὅλοι μας εἴμαστε παιδιὰ τοῦ ἴδιου Πατέρα, τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ χρέος ὅλων μας εἶναι ἡ ἀγάπη. Τίποτε ἄλλο. Ὁ ἴδιος, ὁ Κύριός μας, τὸ διεκήρυξε: **«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις»** (Ἰωάν. ιγ' 35). Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστιανὸ δὲν εἶναι πρὸς ἐκλογή. Εἶναι τὸ πρῶτο σὴν ζωῆς του. Χωρὶς τὴν ἀγάπη δὲν ὑπάρχει τίποτα καὶ δὲν εἴμαστε τίποτα. Ὅποιος ἀπορρίπτει τὴν ἀγάπη, ἀπορρίπτει τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἰδιότητα.

Ταξιδεύουμε στὸ ἴδιο καράβι. Λοιπὸν, θὰ ἀλληλοφαγωθοῦμε καὶ θὰ τὸ ἀφήσουμε νὰ ναυαγήσει; **«Εἰ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε»** (Γαλάτ. ε' 15), μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ξεχνᾶμε, πὼς ἡ ἐπανάσταση τοῦ 1821 πῆγε νὰ ναυαγήσῃ ἐξ αἰτίας τῶν προσωπικῶν φιλοδοξιῶν καὶ ἀντιθέσεων τῶν προγόνων μας, ποῦ θυσίασαν τὴν ζωὴ τους, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἐγωισμὸ τους;

Ἡ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστιανὸ δὲν εἶναι πρὸς ἐκλογή. Εἶναι τὸ πρῶτο σὴν ζωῆς του. Χωρὶς τὴν ἀγάπη δὲν ὑπάρχει τίποτα καὶ δὲν εἴμαστε τίποτα. Ὅποιος ἀπορρίπτει τὴν ἀγάπη, ἀπορρίπτει τὴν χριστιανικὴν τοῦ ἰδιότητα.

«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἔάν

δὲ μὴ ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὡσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύ-

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ματθ. στ' 14-21
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4

ων, ἀλλὰ τῷ πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώ-

σει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν».

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ!

«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν...»

Ο ΚΥΡΙΟΣ μᾶς περιμένει μὲ ἀνοικτὴ τὴ στοργικὴ ἀγκαλιά Του γιὰ νὰ ξεκουράσει τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς. Μὲ μιὰ ὅμως βασικὴ προϋπόθεση ποὺ σήμερα μᾶς θέτει: Νὰ συγχωρήσουμε κι ἐμεῖς ὅσους μᾶς ἔχουν κάνει κάποιο κακό. Τότε κι Ἐκεῖνος θὰ συγχωρήσει καὶ κάθε ἀμάρτημα δικό μας. Τὸ διαβεβαιώνει ὁ Ἴδιος κατηγορηματικά. Καὶ θεωρεῖ τὴν προϋπόθεση αὐτὴ τόσο ἀπαραίτητη ὥστε νὰ δηλώνει ἐξίσου κατηγορηματικά ὅτι χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορούμε νὰ ἐπιτύχουμε τὴ δικὴ μας συγχώρηση.

Α) Ἀντιπάθεια καὶ μίσος.

Πολὺ λογικὰ θὰ θεωρήσουμε ἀνόητο τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχει χρήματα καὶ δὲν ἀγοράζει κάτι, παρ' ὅτι τοῦ προσφέρεται σὲ πολὺ χαμηλὴ τιμὴ, σχεδὸν δωρεάν. Κι ὅμως οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς διαπράττουν κάτι ἀκόμα μεγαλύτερο. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀνταλλάσσει τὰ λίγα χρήματά του μὲ κάτι πολύτιμο ποὺ τοῦ προσφέρεται, ἐπιτέλους κρατᾷ τὰ λίγα χρήματά του. Ἐνῶ ἐμεῖς χάνουμε ἕναν ὀλόκληρο θησαυρὸ, τὴ συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν μας, γιὰ νὰ κρατήσουμε στὴν ψυχὴ μας τὴ μνησικακία, ἕνα πάθος τόσο βλαβερό. Καὶ ποὺ τόσο μᾶς ταλαιπωρεῖ!

Νιώθω τόσο ἄσχημα καὶ ὅμως δὲν θέλω νὰ τὸν συγχωρήσω! Λένε μερικοὶ. Μοῦ ἔκανε τόσα καὶ τόσα, μὲ ἔβλαψε, μὲ κατέστρεψε. Ζῶ στὴ φτώχεια ἐξ αἰτίας του. Μοῦ διέλυσε τὸ σπίτι. Ἐκανε κακὸ στὰ παιδιὰ μου. Τὸν μισῶ! Καὶ ἡ μνησικακία τὸν κάνει νὰ βλέπει βουνὰ καὶ τὶς πιὸ μικρὲς ἀδικίες.

Στὸν καθένα μας φαίνεται κάτι ὑπεράνθρωπο νὰ συγχωρήσει τὸν ἄλλο. Κι ὅσο καλοὶ κι ἂν παρουσιάζομαστε σ' ἄλλες περιπτώσεις, δύσκολα διώχνουμε τὴν ἀντιπάθεια, τὴν ἐχθρότητα ποὺ μᾶς ἀναστατώνει. Καὶ αὐτά, τὸ μίσος, ἡ ἀντιπάθεια, δὲν φωλιάζουν στὶς ψυχές μας μόνο γιὰ πρόσωπα μακρινά, μὰ κάποτε καὶ γιὰ τὰ πιὸ ἀγαπημένα. Γονεῖς καὶ παιδιὰ, ἀδελφία μισοῦνται μεταξύ τους γιὰτι κάτι ἔκανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, τὸν ἔβλαψε, τὸν ἀδίκησε!

Καὶ καθημερινά, δημιουργοῦνται τόσες καὶ τόσες ἀναστατώσεις! Σπίτια συγκλονίζονται. Ἐπιχειρήσεις διαλύονται. Κοινωνικὰ δράματα παρουσιάζονται. Καὶ τὰ περισσότερα, αἰτία ἔχουν τὴν ἀντιπάθεια, τὸ μίσος.

Β) Ἡ ἀντιμετώπιση.

Ἀναμφίβολα ἐκεῖνος ποὺ ἀδικεῖ τὸν ἄλλο, ποὺ τοῦ κάνει κακό, ποὺ τὸν βλάπτει, εἶναι πολὺ ἔνοχος καὶ θὰ δώσει λόγο στὸν Θεὸ γιὰ τὶς πράξεις του. Κανένας δὲν ἀμνηστεύει ὅποιον καταπατεῖ τὸ δίκαιο τοῦ ἄλλου. Τὸν ἔμπορο ποὺ ἀδικεῖ τὸν συνέταιρό του. Τὸν συγγενῆ ποὺ μὲ τὰ λόγια ἢ τὴ συμπεριφορὰ του βλάπτει λίγο ἢ περισσότερο. Τὴν γειτόνισσα ποὺ πικραίνει μὲ τὰ λόγια της. Ἀλλὰ τὸ θέμα μας δὲν εἶναι αὐτοί. Εἶναι τὸ πῶς ἐμεῖς ἀντιμετωπίζουμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνουν οἱ ἄλλοι. Ἡ σωστότερα πῶς πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουμε, ἂν θέλουμε νὰ πάρουμε καὶ ἐμεῖς τὴ συγγνώμη ἀπὸ τὸν οὐράνιο Πατέρα μας.

Θὰ μιλήσουμε σ' ἐκεῖνον ποὺ μᾶς βλάπτει καὶ μᾶς ἀδικεῖ καὶ θὰ τοῦ ὑποδείξουμε τὸ σφάλμα του. Θὰ βάλουμε ἴσως καὶ ἄλλους νὰ τοῦ ποῦν ὅτι δὲ συμπεριφέρεται σωστά. Ἀλλὰ ἂν αὐτὸς συνεχίζει νὰ μᾶς ἀδικεῖ, νὰ μᾶς βλάπτει, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυριαρχήσει μέσα μας τὸ μίσος, ἡ ἀντιπάθεια. Τὴν ὥρα μάλιστα ποὺ ἐμεῖς ζητᾷμε ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ μᾶς συγχωρήσει ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα παραστρατήματά μας. Καὶ πῶς τολμᾷμε κάθε μέρα νὰ ἐπαναλαμβάνουμε στὴν Κυριακὴ προσευχὴ **«καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν»;** Ζητᾷμε κάτι ποὺ δὲν δίνουμε. Εἶναι τόσο ἀνάρμοστη μιὰ τέτοια συμπεριφορὰ. Παρουσιάζει μιὰ φοβερὴ ἀντινομία, τὴν ὁποία ὅταν ἐμεῖς τὴν δοῦμε στὸν ἄλλο δὲν τὴν συγχωροῦμε.

Ἐδῶ βρίσκεται ἡ βάση τοῦ θεματός μας. **«Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος».** Καθημερινὰ παραβαίνουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ συχνὰ ζητᾷμε συγχώρηση. Δὲν τὴν παίρνουμε ὅμως ὅταν ἀρνούμαστε νὰ συγχωρήσουμε τὸν συνάνθρωπό μας. Τὴν λαμβάνουμε μόνο ὅταν μὲ σκληρὸ ἀγῶνα συχνά, μὲ θερμὴ προσευχὴ, λησμονοῦμε τί μᾶς ἔκανε ὁ ἄλλος, τὸν συγχωροῦμε καὶ φροντίζουμε νὰ συμφιλιωθοῦμε μαζί του. Θὰ ἀφίεσουμε γιὰ πολὺ ἀκόμα κλειστὴ τὴ θύρα τοῦ θεοῦ ἐλέους, γιὰτι κλείνουμε τὴν πόρτα τῆς εὐσπλαχνίας στὸν διπλανό μας;

«Τῆ ἑπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὗρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· ἀκολούθει μοι. Ἦν

δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου. Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ὃν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ· ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· ἔρχου καὶ ἴδε. Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναήλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Λέγει αὐτῷ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ Α΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Ἰωάν. α΄ 44-52
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἐβρ. ια΄ 24-26, 32-40

Ναθαναήλ· πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι,

ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν εἶδόν σε. Ἀπεκρίθη Ναθαναήλ καὶ λέγει αὐτῷ· ραββί, σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· ὅτι εἶπόν σοι, εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; Μείζω τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἀπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν οὐρανὸν ἀνεωγότα, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«Μείζω τούτων ὄψει».

ΠΟΛΛΕΣ ἐπιτυχίες καὶ θριάμβους γιορτάζει ὁ ἄνθρωπος. Καθημερινὰ καταγράφει ἐπιτεύγματα καὶ ὑπέροχες νίκες. Κραυγὲς χαρᾶς ἀκούγονται σ' ὅλα τὰ πλάτη καὶ μήκη τῆς γῆς, ὅταν ἡ μιὰ ἀνακάλυψη καὶ ἐπιτυχία διαδέχεται τὴν ἄλλη. Δὲν εἶναι ὅμως αὐτοὶ οἱ μόνοι θρίαμβοι. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μόνο γιὰ τὶς τεχνικὲς κατακτήσεις. Ἔχει καὶ ἀθάνατη ψυχὴ. Γι' αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ ἄλλου εἶδους θρίαμβοι. Θρίαμβοι στὴ σφαῖρα τοῦ πνεύματος. Κι ἕναν τέτοιο γιορτάζουμε σήμερα. Τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδοξίας.

Α) Ἀπὸ τὸ μαρτύριο στὸν θρίαμβο

Ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας, ὕστερα ἀπὸ ἀμέτρητους ἀγῶνες, ἀπὸ κατατρεγμοὺς καὶ διωγμοὺς, ἀπὸ μαρτύρια καὶ κατακόμβες, πέρασε στὸν θρίαμβο. Οἱ μεγάλοι Πατέρες καὶ οἱ Σύνοδοι διατύπωσαν τὴ σωστὴ πίστιν, τὴν ἀνόθευτη διδασκαλία. Καὶ ταυτόχρονα μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά τους οἱ ἅγιοι καὶ οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ὅσοι μᾶς ἔδωσαν τὸ τέλει παράδειγμα. Ὁ συνδυασμὸς τῆς καθαρότητος τῆς διδασκαλίας μὲ τὴν ἀγνότητα τῆς ζωῆς, ἐκφράζει τὴν Ὁρθοδοξία. «Ἡ λάμψη τῆς ἀλήθειας καὶ ἡ εὐωδία τῆς ἀγνότητος εἶναι τὸ σύμβολο τῆς πίστεως ἐνσαρκωμένο στὴν καθημερινή μας ζωὴ». Αὐτὴ εἶναι ἡ βαριά μας κληρονομιά. Αὐτὴ τὴν Ὁρθοδοξία καλούμαστε νὰ διαφυλάξουμε καὶ στὴν ἐποχὴ μας ἀπὸ τοὺς τόσο ἐχθροὺς ποὺ μᾶς πολιορκοῦν.

Β) Οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεώς μας

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ μας; Εἶναι πρῶτα πρῶτα ὅσοι πολεμοῦν τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία καὶ ἀλήθεια. Οἱ ποικίλοι αἰρετικοὶ ποὺ σὰν λύκοι βαρεῖς ἀποδεκατίζουν τὸ ποίμνιο τῶν πιστῶν. Οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά, ὅλοι οἱ ἀρνητὲς καὶ πολέμιοι τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τόσοι ἄλλοι, ποὺ τρέχουν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ μεταδίδουν τὸ δηλητήριον τῆς πλάνης τους. Καὶ δυστυχῶς μερικοὶ παρασύρονται ἀπὸ τὰ γλυκόλογα καὶ τὶς ὑποσχέσεις τους. Πόσο φοβερὸ εἶναι κάτι τέτοιο. Πόσο πρέπει νὰ λυπούμαστε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους

καὶ νὰ κρατᾶμε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μας κλειστὴ στοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεώς μας! Κλειστὲς τὶς πόρτες τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σπιτιοῦ στὸν κάθε πλανεμένο. Οὔτε κουβέντες μαζί του, οὔτε ἀπὸ περιέργεια νὰ παίρνομε τὰ ἐντυπιά τους. Ἐχομε τόσα πολλὰ δικά μας ὀρθόδοξα.

Γ) Ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀσυνέπεια

Δὲν εἶναι ὅμως μονάχα αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Συχνὰ γινόμαστε ἐχθροὶ κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. Καὶ γίνεται αὐτὸ ὅταν, ἐνῶ πιστεύομε, δὲν ζοῦμε ὡς Ὁρθόδοξοι. Ὅταν ἔχομε μόνο φύλλα καὶ ὄχι καρπούς. Ὅταν δὲν παρουσιάζομε μὲ τὴ ζωὴ μας τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: Τὴν ἀγάπην, τὴν χαρὰ, τὴν εἰρήνην, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγαθότητα, τὴν πραότητα, τὴν δικαιοσύνην. Καὶ ἀφήνομε νὰ ἐγκατασταθοῦν μέσα μας «ἐχθραὶ, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθειᾶι, διχοστασίαι».

Τότε «δι' ἡμᾶς βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ». Διαβάλλεται δηλαδὴ στὴν κοινωνία μας. Τότε δίνομε σ' ὅσους ζητοῦν ἀφορμὴ νὰ κατηγορήσουν τὴν πίστιν. Καὶ ἀκοῦμε ἔτσι τόσο συχνά: Κάνει καὶ τὸν Χριστιανὸ κι ὅμως εἶναι τέτοιος καὶ τέτοιος. Καὶ πόσοι ἄλλοι μένουں μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ τὰ μυστήρια, ἐξαιτίας τῆς ἀνάρμοστης διαγωγῆς τῶν Χριστιανῶν μὲ τὴν ἀσυνεπὴ ζωὴ τους.

***

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ζήσομε τὸ συνδυασμὸ ἀλήθειας καὶ ἀγιότητος. Νὰ παρουσιάσομε στὴν ἐποχὴ μας τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ ἠθική. Πίστιν θερμὴ, ἀμετακίνητη στὸ ὀρθόδοξο δόγμα, μετουσιωμένη σὲ ἠθικὴ ζωὴ, σὲ ζωὴ ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος. Οἱ καιροὶ μας θέλουں ἠθικὰ ἀναστήματα ποὺ δὲν λιποψυχοῦν, δὲν κάμπτονται μπροστὰ σὲ καμιά πίεση. Δὲν κάνουν συμβιβασμοὺς καὶ ὑποχωρήσεις. Κρατοῦν ψηλὰ τὴ σημαία τους. Ἐτσι μόνο καὶ στοὺς καιροὺς μας θὰ νικήσει γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ὕλη, τὸ πνεῦμα. Θὰ θριαμβεύσει ἡ μόνη σώζουσα ἀλήθεια, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ ὀρθοπραξία, ὄχι τὸ ψεῦδος καὶ ἡ πλάνη.

«...εὐχάριστοι γίνεσθε...»

Λέτε ὅτι δὲν εἴσατε εὐχαριστημένοι. Παραπονεῖσθε, πὼς δὲν κατορθώσατε ὅσα ἐπιθυμούσατε. Μεμψιμοιρεῖτε, γιατί δὲν σᾶς φέρονται καλά οἱ οἰκεῖοι σας, οἱ φίλοι σας. Δὲν σᾶς ὑπολογίζουν οἱ συνάδελφοί σας. Ἀποτελεῖ αὐτὸ μιὰ κατάσταση στὴ ζωὴ σας. Καὶ δὲν σᾶς εἰρηνεύει, δὲν σᾶς εὐχαριστεῖ. Νὰ εἶναι σωστὸ αὐτὸ πὺς σᾶς λένε οἱ γνωστοί σας, ὅτι δὲν ἱκανοποιεῖσθε μὲ τίποτα, ὅτι σᾶς ἀρέσει νὰ παραπονεῖσθε πάντα καὶ νὰ ζητᾶτε ὑπερβολικὰ πράγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ; Δὲν ξέρουμε ἂν καὶ πόσο ἔχουν δίκιο. Ἐκεῖνο πὺς θὰ μπορούσε νὰ διερωτηθεῖ κανεὶς εἶναι τοῦτο: Γιατί ὅλο αὐτὸ τὸ ἀνικανοποίητο;

Ἐλεγε μία σύζυγος γιὰ τὸν ἄνδρα της: Τὸν λυπᾶμαι. Ἐχει τόσα καλά καὶ τὰ ἀχρηστεύει μὲ τὸ τίποτα. Δὲν θὰ τὸν δεῖτε ποτὲ ἱκανοποιημένο. Τὸν τρώει ἡ γκρίνια. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἔχει ἐξορισθεῖ ὁ καλὸς λόγος, ὁ ἔπαινος, ἡ φιλοφροσύνη, ἡ περιποιητικότητα, ἡ φιλικὴ διάθεση. Φόρεσα τὸ καινούργιο μου φόρεμα. Σὲ ὅλους ἄρεσε. Τὰ παιδιὰ ἐνθουσιάστηκαν. Ἐκεῖνος; Ἐ, δὲν εἶναι καὶ ἄσχημο, εἶπε. Ἡ Μαρία, ἡ κόρη μας, μαθήτρια Λυκείου, ἔφερε τὰ ἀποτελέσματα. Ἄγγιξε σχεδὸν τὸ ἄριστα. Τὸ ἀνικανοποίητο πάλι στὸ στόμα. Ναί, ἀλλὰ μπορούσες καὶ καλύτερα. Χθὲς τοῦ ἔφτιαξα ἕνα ὠραιότατο, κατὰ κοινὴ ὁμολογία, γλυκό. Ἡ ἀνταπόκρισή του; Ἐ, τρώγεται... Τί νὰ πεῖς; Τὸ γλυκὸ τρώγεται. Ἐκεῖνος ὅμως δὲν τρώγεται μὲ τίποτα.

Χαρακτηριστικὴ ἡ περίπτωση. Ὅχι μοναδική. Τὴν συναντᾶμε σὲ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, χωρὶς νὰ ἐξαιροῦνται οἱ νέοι καὶ τὰ παιδιά. Δὲν ταιπωροῦν καὶ κουράζονται μόνο τοὺς ἄλλους. Ταλαιπωροῦν πιὸ πολὺ τὸν ἑαυτὸ τους. Αὐτοκαταδικάζονται σὲ μόνιμη μιζέρια. Ἡ εὐχάριστη διάθεση γι' αὐτοὺς εἶναι εἶδος μονίμως σὲ ἀνεπάρ-

κεια. Κινδυνεύουν νὰ ἀποξενωθοῦν ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους. Νὰ γίνουν ἀκοινωνήτοι καὶ ἀντικοινωνικοί. Ἀντιπαθεῖς. Πόσες οἰκογένειες, πόσες συντροφίες, πὺς ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν κακὴ τους διάθεση, θὰ μεταμορφώνονταν, ἂν τὰ μέλη τους ἐξόριζαν τὸ ἀνικανοποίητο καὶ ἔπαιρναν στὰ σοβαρὰ τὴν προτροπὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου «**εὐχάριστοι γίνεσθε**» (Κολασ. γ' 15) καὶ «**ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτημένος**» (δ' 6)!

Ἐκεῖνο, λοιπόν, πὺς θὰ μπορούσε νὰ πεῖ ὁ καθένας μας στὸν ἑαυτὸ του καὶ στοὺς ἄλλους εἶναι τοῦτο: Ἐπιτέλους τί ζητᾶτε στὸν κόσμον αὐτὸ γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὸ ἀνικανοποίητό σας; Νὰ σᾶς ἀγαποῦν καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμοῦν οἱ οἰκεῖοι σας; Νὰ σᾶς ὑπολογίζουν, νὰ σᾶς ἀναγνωρίζουν, νὰ σᾶς λένε τὸν καλὸ λόγο, νὰ σᾶς ἐπαινοῦν, νὰ σᾶς βοηθοῦν, ὅταν τοὺς χρειάζεσθε; Μάλιστα, ἀλλὰ τὸ κάνουμε πρῶτα ἐμεῖς αὐτὸ στοὺς ἄλλους; Σκεπτόμαστε ἀκόμα πόσο στενοχωροῦμε, πόσο ἀποκαρδιώνουμε τοὺς ἄλλους μὲ τὸ ἀνικανοποίητό μας; Ὅταν ἀντὶ νὰ κάνουμε κάτι κι ἐμεῖς γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσουμε, διαρκῶς τοὺς γκρινιάζουμε; Τότε;

Καὶ ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ ξεπεράσουμε τὸ ἀνικανοποίητό μας, εἶναι νὰ κάνουμε ἕνα ἄνοιγμα στοὺς ἄλλους. Νὰ ἀπελευθερωθοῦμε ἀπὸ τὸ τυραννικὸ ἐγώ. Ἡ ἀπελευθέρωση

ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ τρωκτικὸ τῶν διαπροσωπικῶν σχέσεων, θὰ συντελεῖ σὲ μιὰ ζωὴ ψυχικῆς ὑγείας καὶ σωματικῆς εὐεξίας. Θὰ κάνει τὴ ζωὴ μας ἀληθινὰ χαρούμενη, γιατί θὰ φυγαδεύει τὸ ἀνικανοποίητο τοῦ ἀτομισμού. Πάντοτε ἡ προσφορὰ τῆς ἀγάπης, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν συνάνθρωπό μας, ἡ πηγαία καλοσύνη, ἀντανακλῶνται καὶ ἐπιστρέφουν πολλαπλάσια σ' ἐκεῖνον πὺς τὰ προσφέρει. Δῶσε, λοιπόν, χαρὰ καὶ θὰ βρεῖς χαρὰ. Πρόσφερε ἀγάπη καὶ πρῶτος ἐσὺ θὰ τὴν γευθεῖς σὲ ὅλη τὴν ὁμορφιά της.

Μᾶς τὸ εἶπε καθαρὰ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μας: «**Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν**» (Πράξ. κ' 35). Εἶναι πολὺ καλύτερο νὰ δίνεις καὶ μάλιστα ἐκ ψυχῆς παρὰ νὰ παίρνεις ἐγωιστικά. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐφάρμοσε ὁ Θεὸς πὺς ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πέρασε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ Του προσφέροντας καὶ εὐεργετώντας. Ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους. Τίποτα γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του. Καὶ δὲν ἔδωσε ἀπλῶς κάτι. Δὲν ἔδωσε πλούσια δῶρα. Ἐδωσε τὸν ἑαυτὸ Του. Καὶ τὸν πρόσφερε μὲ τὸν πιὸ ὀδυνηρὸ τρόπο. Μὲ τὴ σταυρικὴ θυσία Του. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑψίστη προσφορὰ τῆς προσφορᾶς. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ἀληθινῆς χαρᾶς, τῆς πιὸ βαθιᾶς ἱκανοποιήσεως καὶ γιὰ μᾶς σήμερα.

ZQH

Ὁρθόδοξον Χριστιανικὸν Περιοδικόν.

Ὁργανον Ἀδελφότητος Θεολόγων ἢ «ZQH»

Κυκλοφορεῖ κάθε μῆνα.

Ἐκδότης: Ἀδελφότης Θεολόγων ἢ «ZQH» Σ.Α., Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Τηλ.: 210 64 28 331, FAX: 210 64 63 606.

Διευθυντὴς Συντάξεως: Γεώργιος Β. Μελέτης, Ἴπποκράτους 189, 114 72 Ἀθῆναι.

Ἐκτύπωση: «Λυχνία Α.Ε.», Ἀνδραβίδας 7, 136 71 Χαμόμυλο - Ἀχαρνῶν.

Τηλ.: 210 3410436, FAX: 210 3425967, www.lychnia.gr

ΚΩΔΙΚΟΣ: 01 1290

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 10 €

Ἀποστέλλεται μὲ ἐπιταγὴ ἢ εἰς γραμματόσημα εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Περιοδικοῦ:

Ἴπποκράτους 189, 114 72 ΑΘΗΝΑΙ ἢ καταβάλλεται εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα μας.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΩΣ) Γιὰ ὅλες τὶς χῶρες: 25 € Κύπρος: 15 €

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ (1669 - 1714)

2

Ἡ προσεκτικὴ ζωὴ καὶ ἡ ἄρτια μόρφωση τοῦ Μηνιάτη ἔκαναν τὸν Μητροπολίτη τῆς ἑλληνικῆς παροικίας στὴ Βενετία νὰ τοῦ προτείνει νὰ γίνεи κληρικός. Τιμητικὸ καὶ τὸ ἔργο τοῦ δασκάλου. Πλουσιόκαρπο. Μὰ πιὸ πλουσιόκαρπο γίνεται σὰν συνδεθεῖ με τὸ βαρὺ «ὑπούργημα» τοῦ ἱερέα. Τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός –ιέρεας καὶ δάσκαλος μαζί– προσφέρει ὑπέροχες ὑπηρεσίες στὸ γένος. Ἡ ἱστορία τῆς Τουρκοκρατίας εὐγλωττα τὸ μαρτυρεῖ. Δεκάδες κληρικοί, μαζί καὶ δάσκαλοι, μόρφωσαν γενιὲς πολλῆς παιδιῶν τῆς σκλαβωμένης Πατρίδας.

Ὁ Μηνιάτης χειροτονήθηκε διάκονος καὶ ἀργότερα πρεσβύτερος στὸν ἅγιο Γεώργιο τῆς Βενετίας. Πολὺς κόσμος παρακολούθησε τὶς χειροτονίες του καὶ μὲ αὐθόρμητο ἐνθουσιασμὸ καὶ εἰλικρινῆ διάθεση φώναξαν τὸ «Ἄξιος».

Μετὰ τὴν προαγωγή του σὲ πρεσβύτερο, ὁ Μητροπολίτης τὸν πῆρε κοντά του σὰν νοτάριό του (γραμματέα) καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐποπτεία τοῦ τυπογραφείου τοῦ Νικολάου Σάρου. Ἐτσι ὁ Μηνιάτης βρέθηκε στὸ στοιχεῖο του: στὰ βιβλία πού τόσο ἀγαποῦσε καὶ πού σ' ὅλη του τὴ ζωὴ θὰ εἶναι οἱ πιστοὶ του σύντροφοι. Ἀνάμεσα στὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα καὶ μελάνια πέρναγε μερόνυχτα ὀλόκληρα διαβάζοντας καὶ διορθώνοντας τὶς νέες ἐκδόσεις.

Ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο τοῦ Ν. Σάρου κυκλοφόρησε καὶ ἓνα δυσεῦρετο βιβλίο, πού ἐπιγράφεται: «Λόγος ἱστορικὸς τῆς ἱερᾶς πολιτείας τοῦ παναγιωτάτου καὶ σοφωτάτου κυρίου Διονυσίου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως». Στὸ βιβλίο αὐτό, πού τὸ βρῆκε ὕστερα ἀπὸ πολλῆς ἀναζητήσεως στὸ Βρετανικὸ Μουσεῖο ὁ βιογράφος του καὶ ὁμώνυμός του Ἡλίας Μηνιάτης, περιέχονται καὶ δυὸ προσφωνήσεις τοῦ Μηνιάτη, ἡ μία σὲ μέτρο καὶ ἡ ἄλλη πεζῆ στὸν ἀναφερόμενο Πατριάρχη.

Ἡ δράση του ὅμως δὲν περιορίζεται στὶς ἐκδόσεις. Ἐπεκτείνεται καὶ στὸν φωτισμὸ τοῦ λαοῦ μὲ τὸ κήρυγμα. Ἀνάμεσα στοὺς λόγους, πού ἐξεφώνησε στὴ Βενετία, εἶναι καὶ ἡ περίφημη ὁμιλία του στὴν Παναγία, πού ἔκανε δεκαεπτὰ χρονῶν. Τὰ λόγια του φανερώσουν τὸ πάθος του γιὰ τὴν προκοπὴ τοῦ Γένους καὶ τὸν πόθο του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, πού ἔκαιγε στὰ νεανικά του στήθη. Νὰ λίγες γραμμὲς της:

«Ἐως πότε, πανακήρατε Κόρη, τὸ τρισάθλιον γένος τῶν Ἑλλήνων ἔχει νὰ εὐρίσκεται εἰς τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀνυποφέρτου δουλείας; Ἐως πότε νὰ τοῦ πατῆ τὸν εὐγενικὸν λαιμὸν ὁ βάρβαρος Θραῆς; Ἐως πότε ἔχουσι νὰ βασιλεύωνται ἀπὸ ἡμισὸν φεγγάρι αἱ κῶραι ἐκεῖναι, εἰς τὰς ὁποίας ἀνέτειλεν, εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀπὸ τὴν ἡγιασμένην σου γαστέρα, ὁ μυστικὸς τῆς δικαιοσύνης Ἥλιος; Ἄχ, Παρθένε! Ἐνθυμήσου πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα πρότερον, παρὰ εἰς ἄλλον τόπον, ἔλαμψε τὸ ζωηφόρον φῶς τῆς ἀληθινῆς Πίστεως. Τὸ Ἑλληνικὸν γένος ἐστάθη

τὸ πρῶτον ὅπου ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας καὶ ἐδέχθη τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ. Τοῦτο ἔδωκεν εἰς τὸν κόσμον τοὺς διδασκάλους, οἱ ὁποῖοι ἐφώτισαν τὰς ἀμαυρωμένας διανοίας τῶν ἀνθρώπων. Λοιπὸν, εὐσπλαχνε Μαριάμ, παρακαλοῦμεν σε διὰ τὸ χαῖρε ἐκεῖνο, ὅπου μᾶς ἐπροξένησε τὴν χαρὰν, διὰ τὸν ἀγγελικὸν ἐκεῖνον εὐαγγελισμὸν ὅπου ἐστάθη τῆς σωτηρίας μας τὸ προοίμιον, χάρισέ του τὴν προτέραν τιμὴν· σήκωσέ το ἀπὸ τὴν κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος ἀπὸ τὰ δεσμὰ εἰς τὸ σκῆπτρον, ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν εἰς τὸ Βασίλειον. Καί, ἂν ἐτοῦται μᾶς αἱ φωναὶ δὲν σε παρακινούσιν εἰς σπλάγχνος, ἄς σε παρακινήσωσιν ἐτοῦτα τὰ πικρὰ δάκρυα, ὅπου πέφτουσιν ἀπὸ τὰ ὀμμάτια».

Ἡ φήμη τοῦ Μηνιάτη φτερούγισε ἀπὸ τὴ Βενετία, πέρασε τὸ Ἀδριατικὸ πέλαγος καὶ ἔφτασε στὰ ξανθὰ ἀκρογιάλια τῆς Ἑπτανήσου. Δόνησε ψυχὲς σκλάβων, πού τοῦ ἔγραψαν πῶς τὸν θέλουν κοντά τους.

Πῆρε τὸ γράμμα. Τὸ διάβασε προσεκτικά. Σὰν τὸ ἔκλεισε, πίστεψε πῶς ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν θεῖα προσταγή. Ἐτοίμασε τὶς ἀποσκευές του, μπάρκαρε στὸ πρῶτο καράβι καὶ τράβηξε γιὰ τὴν Κεφαλλονιά. Παιδὶ εἶχε φύγει, γύριζε μορφωμένος κληρικός, γεμάτος ὄρεξη γιὰ δράση!

Στὰ Ἐπτάνησα καὶ στὴν Πόλη

Στὰ 1692 ὁ Ἡλίας Μηνιάτης εἶναι πάλι στὰ ἀγαπημένα του Ἐπτάνησα. Κατεβαίνει μὲ τὸ σκοπὸ νὰ βοηθήσει στὴν ἀναγέννηση τῆς Πατρίδας του. Αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνειρο κάθε πνευματικοῦ Ἠγέτη στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Δὲν ζητοῦσαν νὰ συνάξουν χρῆμα ἢ νὰ δρέψουν δόξα. Ποθοῦσαν νὰ τονώσουν ψυχές.

Γιὰ τὸ σκοπὸ τους χρησιμοποιοῦσαν ὅλα τὰ μέσα, πού εἶχαν τότε στὴ διάθεσή τους: Τὸν ἄμβωνα, τὴν ἔδρα, τὴν πέννα. Σ' αὐτὰ διακόνησε καὶ ὁ Μηνιάτης στὸ πρῶτο του πέρασμα ἀπὸ τὴν Κεφαλλονιά.

Ἀπὸ τὴν ἔδρα διδάσκει ἐγκύκλια μαθήματα καὶ φιλοσοφία μὲ τρόπο ἐπαγωγικὸ καὶ εὐχάριστο. Ἐδῶ οἱ παιδαγωγικὲς ἀρετὲς πού φανέρωσε στὸ Φλαγγινιανὸ Φροντιστήριον, τονώνονται ἀπὸ τὴν ἄσκηση καὶ τὸν διαρκῆ πλουτισμὸ τῶν γνώσεών του. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ γνώρισμα. Ποτὲ δὲν εἶπε: ὄ,τι ἔμαθα, ἔμαθα. Συνεχῶς, ἐνῶ προσφέρει, συλλέγει σὰν τὴν μέλισσα, καὶ νέες γνώσεις.

Συγχρόνως σπέρνει στὶς εὐπλαστες ψυχὲς τὸν σπόρο τῆς ἀρετῆς. Πιστεύει πῶς τὰ γράμματα μόνον δὲν δίνουν στὸ νέο τὴν δύναμιν ν' ἀντιμετωπίσει τὶς δυσκολίες τῆς ζωῆς. Βάθρο τῆς παιδείας πρέπει νὰ εἶναι ἡ μόρφωση τοῦ χαρακτήρα, ἡ ἀγωγή τῆς ψυχῆς. Καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσει στὰ νιάτα ὠθηση γιὰ τὰ εὐγενικά, τὰ ἀνώτερα ἰδανικά.

(Συνεχίζεται)

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΟΙ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Τὸ ἀδιέξοδο στὸ πρόβλημα τῆς ὀνομασίας τῶν Σκοπίων ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένει καὶ νὰ καθίσταται ὄλονεν καὶ πιὸ προκλητικό. Ἡ ἐπαναφορά του στὴν ἐπικαιρότητα προκαλεῖ πολλὰ ἐρωτηματικά. Τί σκοποὺς κρύβει καὶ τί σκοπιμότητες ἐπιφυλάσσει; Ὅπωςδήποτε οἱ ἀδίστακτοι πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας καὶ οἱ ὑποκρυπτόμενοι πίσω ἀπὸ αὐτούς, δὲν παύουν νὰ εἶναι ἐπικίνδυνοι καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε πολὺ προσεκτικοί. Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀγανακτεῖ κανεὶς μὲ μιὰ ψευδεπίγραφη χώρα, ψευδώνυμη δημοκρατία, σταλινοτιτοϊκὸ δημιούργημα ποὺ δὲν δίστασε πρὸ ἐτῶν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ θέσει σὲ κυκλοφορία χαρτονόμισμα ποὺ ἔφερε στὴ μία ὄψη παράσταση τοῦ Λευκοῦ Πύργου τῆς Θεσσαλονίκης; Τόση ἀνακολουθία γιὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ δικαίου; Τόσες ἀτέρμονες συζητήσεις γιὰ νὰ πεισθεῖ ἓνας σφαιτεριστὴς νὰ ἐπιστρέψει τὸ κλεμμένο ὄνομα Μακεδονία; Εἰδικότερα ἡ 12μελὴς Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ὁμόφωνη ἀπόφασή της ἀναφέρει ὅτι «δὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν ἀπονομὴ τοῦ ὄρου "Μακεδονία" ἢ παραγῶγου του ὡς συστατικοῦ ὀνόματος ἄλλου κράτους, τὸ ὁποῖο θὰ ἔχει ἐπιπτώσεις καὶ στὴν ὀνομασία τῆς σχισματικῆς αὐτοαποκαλούμενης ἐκκλησίας τῆς "Μακεδονίας"». Στὴν ἀνιστόρητη πρόκληση ἐμεῖς ἄς ἀπαντήσουμε μὲ ἐθνικὴ ὁμοψυχία καὶ ἄς παύσουμε νὰ τὴ θυσιάζουμε σὲ μικρόψυχες πολιτικὲς σκοπιμότητες.

ΜΑΣΤΙΓΑ Η ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑ

«Νέα νομοθεσία τέθηκε σήμερα σὲ ἰσχὺ στὴν Αὐστράλια, ἡ ὁποία ἔχει στόχο νὰ ἐμποδίζει τοὺς παιδεραστές, ποὺ ἔχουν καταδικασθεῖ ἐκεῖ, νὰ ταξιδεύουν στὸ ἐξωτερικὸ σὲ μέρη στὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ "ξανακυλήσουν", σὲ μιὰ προσπάθεια, σύμφωνα μὲ τὴν Καμπέρα, νὰ προστατευτοῦν καλύτερα τὰ παιδιά. Ἡ κυβέρνηση τῆς Αὐστραλίας ἀνησυχεῖ ἐπίσης γιὰ τὸν ἀξανατόμο ρόλο τοῦ Ἴντερνετ στὴν σεξουαλικὴ ἐκμετάλλευση παιδιῶν καὶ ἐξετάζει τὴ θέσπιση σχετικῆς ποινικῆς νομοθεσίας, ὅπως καὶ τὴν σκλήρυνση τῶν ποινῶν ποὺ ἤδη ἐπιβάλλονται γιὰ τὴν ἀπειθείας μετάδοση μέσω Ἴντερνετ βίντεο μὲ σεξουαλικὴ κακοποίηση παιδιῶν ἢ τὴ χειραγώγηση παιδιῶν μέσω τοῦ Διαδικτύου» (ΑΠΕ-ΜΠΕ Reuters). Ὀλιβερὴ κατάσταση ποὺ κάνει τὴν καρδιά νὰ πονάει γιὰ τὴν τρυφερὴ ἡλικία. Ἀνυπεράσπιστη καθημερινὰ τραυματίζεται, χωρὶς οἶκτο, ἀπὸ τὴν ἀπάνθρωπη σκληρότητα καὶ τὸν ἠθικὸ ἐξευτελισμὸ. Καὶ τὰ ἀποκρουστικὰ αὐτὰ περιστατικὰ δὲν ἀποτελοῦν παρὰ κύμα στὸ θολὸ χεῖμαρρο ποὺ παρασύρει καὶ συντρίβει τὸ παιδὶ ὄχι μόνο στὴν Αὐστράλια ἀλλὰ σὲ ὅλο τὸν πλανήτη μας. Καὶ ὕστερα μιλάμε γιὰ ἔτος τοῦ Παιδιοῦ, γιὰ Παγκόσμια Ἡμέρα τοῦ Παιδιοῦ. Μήπως ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ καθιερωθεῖ καὶ μιὰ ἡμέρα, ἓνα ἔτος διαρκείας, γιὰ τὴ ντροπὴ τῆς ἐποχῆς μας σχετικὰ μὲ τὴ στάση της ἀπέναντι στὸ παιδί; Δὲν ἀποτελεῖ στίγμα γιὰ τὸν πολιτισμὸ μας, ὅταν γίνεται τόσοσ λόγος γιὰ τὸ παιδὶ καὶ συγχρόνως τόση προκλητικὴ κακοποίηση τοῦ παιδιοῦ; Μιὰ κοινωνία ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ εὐθυτενῆ σώματα καὶ δὲν συγκλονίζεται, ὅταν ἡ ἴδια δημιουργεῖ κυρτωμένες ψυχές, εἶναι ἀνθρώπινη;

Η ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΩΝ ΚΑΖΙΝΩΝ

Σάλο ἔχει προκαλέσει ἡ ἀπόφαση τῆς Κυβερνήσεως γιὰ δημιουργία καζίνο σὲ διάφορες πόλεις καὶ τουριστικὰ κέντρα. Ἡ ἀντίδραση ἦταν ἄμεση. Μὲ ἡχηρὸ «ὄχι» ἀπάντησε ἡ Μύκονος καὶ μὲ κατεπείγουσα ἐπιστολὴ ἐνημέρωσε τὸν Πρωθυπουργό, τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν κομμάτων καὶ ὅλους τοὺς συναρμόδιους φορεῖς. «Ὁμόφωνη ἢ ἀπόφαση τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Μυκόνου, στὴν ὁποία καταδεικνύεται ἡ ἀπολύτως παράλογη τακτικὴ τῆς Κυβέρνησης σὲ συνάρτηση μὲ τὴν ἀδικαιολόγητα ἐσπευσμένη διαδικασία ποὺ ἀκολουθεῖται, μὴ λαμβάνοντας οὐσιαστικὰ ὑπόψη τὴν ἄποψη τῆς τοπικῆς κοινωνίας γιὰ ἓνα τόσο σοβαρὸ ζήτημα... Εἶναι ξεκάθαρο γιὰ ἀκόμη μιὰ φορά, ὅτι τὸ κεντρικὸ κράτος ἐπιχειρεῖ νὰ ἐκμεταλλεῖ τὸν κορυφαῖο διεθνεῖς τουριστικὸ προορισμὸ τῆς χώρας, ἀγνοώντας ἐπιδεικτικὰ ὅλες τὶς εὐαίσθητες παραμέτρους ποὺ προαναφέρθηκαν καὶ μὲ μόνο στόχο τὴν εἰσορὴ ἐσόδων στὰ κρατικὰ ταμεῖα. Ἡ Μύκονος δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ Καζίνο. Ἐχει ἀνάγκη ἀπὸ Σχολεῖα, Νοσοκομεῖο...» Δυστυχῶς τὸ κράτος, ποὺ ἐνθαρρύνει τὸ πάθος τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν, δὲν συνειδητοποιεῖ τί τρομεροὺς ἀσκούς τοῦ Αἰόλου ἐξαπολύει ἐναντίον τῶν πολιτῶν του. Γιὰ νὰ εἰσπράξει τὰ ἀκάθαρτα λύτρα τῆς φορολογίας - προδοσίας γίνεται συνένοχο αὐτοκτονιῶν, στὴ διάλυση οἰκογενειῶν, σὲ ἠθικὰ δράματα, σὲ πτωχεύσεις καὶ χρεοκοπίες, σὲ ἐθισμό τῆς νέας γενιᾶς στὸ ἐπικίνδυνο κυνηγητὸ τῆς τύχης. Αὐτὴ τὴ μαστίγα μέχρι πότε θὰ τὴν ἀνέχεται ὁ ἑλληνικὸς λαός;

ΣΑΤΑΝΙΣΤΙΚΕΣ ΤΕΛΕΤΕΣ

«Νὰ ρίξουν φῶς σὲ ὅσα δραματικὰ συνέβησαν τὰ ξημερώματα τῆς 31ης Δεκεμβρίου στὸ χωριὸ Βλαχάτα Κεφαλονιάς, ὅπου βρέθηκε νεκρὸ ἓνα ζευγάρι ἀλλοδαπῶν, προσπαθοῦν οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ νησιοῦ καὶ ἡ ἰατροδικαστής. Στὸ λαιμὸ της, ἡ 23χρονη εἶχε ἓνα μενταγιὸν μὲ τὴν πεντάλφα, ἐνῶ στὸ σαλόνι βρέθηκαν καὶ ἀρκετὰ κεριά (ρεσώ). Σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἀπουσία προφανοῦς κινήτρου γιὰ τὴν διπλὴ αὐτοκτονία, κάνει τοὺς ἐρευνητὲς νὰ ἐξετάζουν τὸ ἐνδεχόμενο ἢ ὑπόθεση νὰ συνδέεται μὲ κάποιου εἶδους σατανιστικὴ τελετὴ. Στὸ προφίλ τῆς 23χρονης στὸ Facebook, ἐξάλλου, ὑπάρχουν ἀναρτημένες σχετικὲς φωτογραφίες καὶ πληροφορίες». Πρὸ λίγων μόλις ἐτῶν ἡ χώρα μας ἔζησε ἀνατριχιαστικὲς σκηνὲς φρίκης ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς τότε σατανιστές. Δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ πιστέψει πὼς ἡ λατρεία τοῦ Σατανᾶ θὰ εἶχε προσλάβει τέτοιες διαστάσεις. Καὶ ἀκόμα πιὸ δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ φανταστεῖ, πὼς τέτοιες ἀρρωστημένες καὶ διάστρφες ἐκδηλώσεις θὰ εὑρίσκαν ἀνταπόκριση στὴ σημερινὴ ἐποχὴ καὶ μάλιστα σὲ νέους ἀνθρώπους. Πὼς εἶναι δυνατόν σύγχρονοι ἄνθρωποι νὰ κατανοοῦν ἐθελόδουλα θύματα ἢ τυφλὰ ὄργανα καὶ νὰ μετέχουν σὲ φρικιαστικὲς τελετές; Βρισκόμαστε, δυστυχῶς, μπροστὰ σ' ἓνα ἀνησυχτικὸ φαινόμενο λατρείας τοῦ Σατανᾶ ποὺ προβάλλει καὶ καλλιεργεῖ τὴ βία, τὸ μίσος, τὴν ἀναισχυντία, τὴ διαστροφή. Τί ἄλλο εἶναι καὶ τὰ ἐπαίσχυντα νομοσχέδια γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ φύλου, ποὺ τορπιλίζουν τὸν ἱερὸ θεσμὸ τῆς οἰκογένειας καὶ τοῦ γάμου καὶ τόσα ἄλλα;

ΚΩΔΙΚΟΣ:
01 1290

«ΖΩΗ»
Ἰπποκόρατος 189
114 72 ΑΘΗΝΑ